

Hồi 52

Đoạt Tâm Định Mạng

ỬA thạch lao dịch mở, Chu Kiến Văn đang ngồi trong góc bật đứng lên nhìn ra cửa. Ả nô nữ trong bộ trang phục trắng toát bước vào. Mặc dù thấy ả nô nữ đó vận trang phục phơi cả đôi tay trần trắng nõn, nhưng Kiến Văn chẳng có chút gì gọi là phấn khích trước ả.

Ả đặt mâm đồng xuống sàn đá, rồi nhìn Kiến Văn.

Bộ mặt thảm khổ của Kiến Văn, với chiếc cằm râu mọc tua tủa, tóc xõa dài, rối bết lại. Chẳng một ai còn nhận ra y trước đây là một mỹ nam tử, một đạo hoa tặc mà những mỹ nhân dễ rơi vào vòng tay của gã.

Kiến Văn buông tiếng thở dài ảo não khi thấy những đĩa thức ăn nóng và bầu rượu hai cân. Y nhìn ả nô nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Đây là bữa ăn ngon mà Thượng Quan tổng quản thỉnh mời công tử.

Kiến Văn lắc đầu, buông tiếng thở dài nói:

- Lão tặc Thượng Quan muốn giết ta à.

- Nô nữ không biết. Nô nữ chỉ đến dâng thức ăn và rượu cho công tử thôi.

Kiến Văn chồm lên rồi gào thét:

- Ta không muốn chết... Ta không muốn chết... Ta không ăn đâu... Ta không ăn đâu...

Y bật khóc thốn thức. Vừa khóc Kiến Văn vừa nói:

- Ta không muốn chết đâu... Ta không muốn chết đâu.

Kiến Văn ôm lấy chân ả nô nữ:

- Nàng hãy nói với Thượng Quan tổng quản tha cho ta đi... ta ân hận lắm rồi... ân hận lắm rồi. Nếu ta được sống... Ta thề sẽ suốt đời làm thân trâu chó phụng thờ Thượng Quan tổng quản.

A nô nữ bối rối:

- Công tử... Công tử đừng làm vậy... Nô nữ chẳng thể giúp gì được cho công tử đâu.

Kiến Văn bật khóc rống lên:

- Ôi... Kiến Văn ta chết thật.

Thấy Kiến Văn quá đau khổ, ả nô nữ miễn cưỡng an ủi gã:

- Công tử đừng bi lụy nữa... Ai cũng có số phận cả. Công tử hãy dùng cơm của Thượng Quan tổng quản ban tặng. Nếu như công tử phải nhận kiếp số rồi bỏ dương trần thì qua bên kia cũng không làm ma đói vất vưởng.

Kiến Văn bó gối ngồi gục mặt, thốn thức nói:

- Kiến Văn không muốn chết. Kiến Văn sao ăn nổi bữa ăn cuối cùng này, ta chỉ muốn sống thôi... Ta chỉ muốn sống thôi.

Gã nói rồi khóc rống lên nghe thật thảm thương.

Nghe gã khóc, ả nô nữ càng bối rối và thương tâm.

Thượng Quan Nghi bước vào. Lão chấp tay sau lưng nhìn Kiến Văn ụp mặt khóc.

Thượng Quan Nghi tăng hắng.

Tiếng tăng hắng của Thượng Quan Nghi buộc Kiến Văn phải ngẩng mặt nhìn lên. Thấy Thượng Quan Nghi, Kiến Văn bò đến ôm lấy chân lão:

- Thượng Quan tiền bối... Tha cho văn bối... tha cho văn bối.

Y ngẩng lên nhìn Thượng Quan Nghi với nước mắt dàn dụa.

Y khẩn thiết nói tiếp:

- Văn bối không muốn chết đâu... Văn bối không muốn chết đâu... Kiến Văn không muốn chết. Tiền bối tha cho Kiến Văn... Kiến Văn nguyện sẽ làm thân trâu bò hầu hạ tiền bối.

Thượng Quan Nghi im lặng không đáp lời gã, mà cúi xuống gỡ tay Kiến Văn ra khỏi chân mình. Lão hơi nheo mày khi thấy Kiến Văn vẫn ôm chầm lấy chân lão.

Thượng Quan Nghi từ tốn nói:

- Kiến Văn công tử... Xem kìa... Chân của lão phu chứ đâu phải thân thể của một trang giai nhân tuyệt sắc đâu nào.

Lão vừa nói vừa gỡ tay Kiến Văn.

Kiến Văn dập đầu xuống sàn đá.

- Tiền bối... Hãy tha cho Kiến Văn... tha cho Kiến Văn.

Mặt Thượng Quan Nghi đành lại. Lão cương quyết gỡ tay Kiến Văn rồi chấp tay sau lưng nhìn mâm thức ăn, từ tốn nói:

- Kiến Văn công tử chê mâm thức ăn của lão phu ư?

Kiến Văn bật khóc, lắc đầu:

- Văn bối không dám chê, nhưng văn bối không dám ăn bữa ăn sau cùng.

- Kiến Văn công tử không dám... hay vì a hoàn của lão phu phải mang cơm đến không làm tròn phận trách của mình, nên công tử không ăn.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, khẽ lắc đầu rồi ngoắc ả a hoàn.

Ả a hoàn bước đến bên lão.

Thượng Quan Nghi nói:

- Nha đầu! Người đã làm gì mà Kiến Văn công tử chê bữa cơm của lão phu ban tặng.

Nàng nô nữ khúm núm nói:

- Thượng Quan tổng quản... Nô nữ đã làm tất cả, nói rất nhiều nhưng Kiến Văn công tử không ăn. Người sợ đây là bữa cơm sau cùng mà Thượng Quan tổng quản ban tặng.

Lão lắc đầu:

- Nói như vậy thì người đã không làm tròn chức phận của mình rồi. Với lão phu, bất cứ ai không làm tròn chức phận đều phải chết.

Lão nói xong bất ngờ vung ngọn trủy thủ dáu trong ống tay áo đâm thẳng vào đan điền ả nô nữ.

- Phập...

Ả a hoàn ôm lấy đan điền. Nàng cố lắm mới nói được:

- Thượng Quan... tổng quản... nô nữ đâu có tội.

Thượng Quan Nghi rút mạnh ngọn trủy thủ trở về bước lách sang bên để nàng nô nữ ôm lấy vùng bụng, từ từ quy xuống, mắt vẫn trợn trừng nhìn Thượng Quan Nghi. Nàng từ từ quy xuống bên mâm cơm.

Cái chết của ả nô nữ càng khiến cho Kiến Văn hồn siêu phách lạc. Mới đây y còn bật ra tiếng khóc thổn thức, nhưng sau cái chết của ả nô nữ y chẳng thể nào khóc được nữa. Hai cánh môi mím chặt im thin thít.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn nói:

- Kiến Văn công tử thấy đó, bất cứ ai không làm tròn chức phận với lão phu thì đều phải chết. Lão phu không hề chùng tay với những kẻ như ả nha đầu này đâu.

Lão chỉ mâm cơm:

- Thượng Quan lão phu thỉnh mời công tử dùng cơm.

- Văn bồi ăn... Văn bồi ăn...

Kiến Văn bò đến mâm cơm, y không dùng chén mà bốc cơm lẫn thức ăn bỏ vào miệng. Y ăn để được sống chứ không phải ăn để sống. Y ăn để làm vui lòng vị Thượng Quan tổng quản hơn là ăn để thưởng thức vị ngon của thức ăn.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn ăn mà điểm nụ cười mỉm.

Lão nghĩ thầm:

- Người cũng dễ bảo đó, nhưng không biết sau những hành động tham sinh hù tử này người còn che đậy dã tâm gì không.

Chờ Kiến Văn ăn xong, Thượng Quan Nghi chỉ bầu rượu:

- Rượu của lão phu rất ngon, sao công tử không uống.

- Dạ... văn bồi uống ngay... văn bồi uống ngay.

Kiến Văn mở nắp bầu rượu tu ừng ực. Hắn ho sặc sụa vì sự vội vã. Gã ho sặc rồi lại tiếp tục uống như thể người khát nước phải dùng rượu để giải khát.

Y đặt bầu rượu xuống mâm đồng.

- Văn bồi uống rồi.

Thượng Quan Nghi nói:

- Kiến Văn công tử ăn có ngon, uống có ngon không?

Kiến Văn gật đầu như tế sao:

- Dạ ngon lắm... Ngon lắm.

- Ăn ngon, uống ngon thế là tốt.

Lão bước lùi lại hai bộ nhìn Kiến Văn từ đầu đến chân. Nhận ánh mắt cú vọ của Thượng Quan Nghi, Kiến Văn cứ run bần bật. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt gã. Y thều thào nói:

- Tiền bối... vẫn bối không muốn chết.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, rồi ôn nhu nói:

- Kiến Văn công tử tệ hại quá. Mới hôm nào công tử còn là một trang mỹ nam tử. Nay trông công tử chẳng giống mỹ nam tử gì cả. Người chẳng ra người... Ma chẳng ra ma... Chắc hẳn công tử đã sợ chết lắm nên thần sắc mới tiêu tụy như thế này.

Kiến Văn cúi gầm mặt xuống. Nước mắt gã nhiều cả xuống chân. Gã gượng nói:

- Thượng Quan bang chủ tiền bối, Kiến Văn đã biết tội của mình.

Thượng Quan Nghi gần giọng hỏi:

- Công tử biết tội của công tử như thế nào không?

- Vẫn bối biết.

- Biết... Vậy có thể nói cho lão biết không.

Kiến Văn ngẩng nhìn lên:

- Vẫn bối đã phản bội lại Tiết Mạc Chước nương nương, nên mới ra nông nỗi này.

Thượng Quan Nghi nghe gã vừa thốt dứt lời, ngửa mặt cười khanh khách. Nghe lão cười, xương sống Kiến Văn gay lạnh đến độ y phải rùng mình.

Thượng Quan Nghi cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Kiến Văn gay gắt nói:

- Lão phu không biết sẽ hành xử Kiến Văn công tử theo cách nào đây.

Lão gần giọng từng tiếng:

- Chặt đầu...

Kiến Văn giật nảy người.

Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Kiến Văn:

- Lóc da xẻ thịt, hay đưa người vào cối xay để xay nhuyễn ra chứ.

Sắc diện Kiến Văn tái nhợt, tái nhợt. Y im như thóc.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Bỏ bang chủ những tưởng đâu người đã nhận ra cái tội của mình. Nhưng không ngờ người chẳng nhận ra cái gì cả, người chỉ sợ phạm tội với Tiết Mạc Chước, chứ đâu sợ phạm tội với lão phu.

Kiến Văn quỳ xuống.

- Tiền bối... vẫn bối hiểu rồi... chính vẫn bối đã...

Thượng Quan Nghi ngắt ngang:

- Im...

Đang nói, Kiến Văn bị Thượng Quan Nghi ngắt ngang, bất giác hai cánh môi như thể bị dính lại không mở ra được nữa.

Thượng Quan Nghi nhìn gã.

- Kiến Văn... Vì ai mà ta mất Thượng Quan Uyên Uyên... vì ai mà ta mất Kim Tiền bang... Mất tất cả... Vì ai?

Kiến Văn cúi gầm mặt xuống lí nhí nói:

- Chính văn bối đã gây ra đại họa đó... Chính văn bối đã dẫn Tạ Vũ Tiên về Kim Tiền bang của tiền bối.

- Vậy người có tội với lão phu không?

- Tội của văn bối nặng lắm. Không tha thứ được... Không tha thứ được.

- Bây giờ Kim Tiền bang công tử mới nhận ra, hay chỉ là những lời nói đầu môi chót lưỡi.

- Văn bối đã nhận ra tội trạng của mình. Văn bối cầu xin sự khoan hồng rộng lượng của tiền bối, văn bối cầu xin.

Thượng Quan Nghi phá lên cười rồi nói:

- Đến bây giờ Kiến Văn công tử mới cầu xin bốn bang chủ. Trước đây khi Kiến Văn công tử còn là Lục đại bang bang chủ, công tử kiêu ngạo và tự mãn lắm mà, thậm chí trong mắt công tử đâu có lão già hủ lậu này. Thậm chí Kiến Văn công tử còn buộc lão phải cống nạp Thượng Quan Uyên Uyên cho công tử hưởng lạc nữa.

Toàn thân Kiến Văn nổi đầy gai ốc. Y chẳng thể nào thốt ra một lời van xin cầu khẩn khi Thượng Quan Nghi nói dứt câu.

Kiến Văn cúi gầm mặt nhìn xuống. Nước mắt tiếp tục nhỏ xuống mu bàn chân.

Thượng Quan Nghi đặt tay lên vai Kiến Văn:

- Công tử biết tội của mình đối với lão phu chưa.

- Văn bối biết mà... Văn bối hẳn không còn được sự tha thứ của tiền bối.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, ôn nhu nói:

- Công tử đã thấy lão phu làm gì trước đây rồi, lão phu đã dùng chính ngọn trủy thủ này lấy mạng Thượng Quan Uyên Uyên ngay trước mặt Tiết Mặc Chước... Mà không lấy mạng công tử...

Lão buông tiếng thở dài:

- Đúng ra lão phu phải giết cả Chu Kiến Văn công tử đó.

- Văn bối biết... Văn bối có tội với tiền bối.

Thượng Quan Nghi buông tay khỏi vai Kiến Văn. Lão chấp tay sau lưng ôn nhu nói:

- Tiết Mặc Chước lệnh cho lão phu phải giết công tử... Nhưng lão phu chỉ giam công tử thôi... Bao nhiêu đó Kiến Văn công tử biết lão phu đã suy nghĩ thế nào về công tử rồi.

Kiến Văn bất giác quỳ xuống:

- Tiền bối... Kiến Văn khấu đầu tạ tội tiền bối.

Y nói rồi đập đầu xuống sàn đá, nhưng Thượng Quan Nghi đã cản lại:

- Đừng làm vậy...

Lão kéo Kiến Văn đứng lên.

Nhìn thẳng vào mắt Kiến Văn như thể dò xét lục lọi suy nghĩ trong đầu Đạo hoa tặc, Thượng Quan Nghi nói:

- Lão phu không thích nhận những cái lạy vô nghĩa đó đâu. Lão phu sẽ cho công tử một cơ hội để chuộc tội với lão phu.

- Văn bối sẽ làm tất cả sức mình...

- Công tử biết lão phu cho công tử cơ hội gì không?

Kiến Văn miễn cưỡng lắc đầu.

Thượng Quan Nghi mỉm cười nói:

- Võ công tuyệt địa của Tiết Mặc Chước. Nếu lão phu có được võ công của mục ma đầu đó, công tử xem như đã tạ tội với lão phu. Bằng như ngược lại, công tử đã biết rồi. Cái gì sẽ đến với công tử... tàn khốc lắm.

Kiến Văn gượng nói:

- Tiên bối, văn bối sẽ cố hết sức để có võ công của Tiết Mặc Chước... Nhưng văn bối...

Thượng Quan Nghi vỗ vai Kiến Văn:

- Lão phu hiểu ý công tử mà... Công tử không tiếp cận được Tiết Mặc Chước thì sao lấy được võ công của mục cho lão phu... Đúng không nào?

- Văn bối cũng nghĩ vậy.

Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Gặp Tiết Mặc Chước, Kiến Văn công tử sẽ hành xử như thế nào?

- Nhứt nhứt văn bối sẽ làm theo ý của tiên bối.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Tốt... tốt lắm.

Lão lại vỗ vai Kiến Văn, từ tốn nói:

- Lão phu nói cho Kiến Văn công tử biết. Lão và công tử cùng một hạng người giống như nhau, nên công tử suy nghĩ thế nào thì lão phu suy nghĩ thế đấy. Nhưng kinh nghiệm giang hồ và cuộc đời thì chắc chắn Kiến Văn công tử không thể bì được lão phu.

Lão rút tay lại vuốt râu mỉm cười:

- Kiến Văn công tử hiểu ý lão phu chứ?

Kiến Văn lí nhí nói:

- Thượng Quan tiên bối, lúc này Kiến Văn không muốn gì cả, mà chỉ muốn được sống thôi.

Thượng Quan Nghi nhượng mảy:

- Sống như một đạo hoa tặc, sống để hưởng thụ thú vui khoái lạc trên đời này.

Nghe Thượng Quan Nghi thốt ra câu này, Chu Kiến Văn cúi gầm mặt nhìn xuống.

Thượng Quan Nghi nói tiếp:

- Muốn như vậy, Chu công tử cần phải chỉnh trang lại chân dạng của mình, chứ có đâu giống như một người ngợm thế này.

Lão cho tay sau lưng bước ra cửa thạch lao.

Kiến Văn thấy lão bỏ đi, vội vã hỏi:

- Thượng Quan tiền bối, sao người bỏ đi... Người không cần đến Kiến Văn sao?

- Khi nào bốn bang chủ thấy công tử trở lại nhân dạng như xưa, nhân dạng của một đào hoa tặc sẽ gặp lại Chu công tử.

Lão nói rồi vỗ tay hai tiếng.

Vỗ tay xong lão chậm rãi rảo bước đi. Kiến Văn hồi hộp nhìn theo Thượng Quan Nghi với ý nghĩ cái chết sắp đến với gã. Y tưởng tượng bóng dáng của những gã đao phủ xuất hiện mà toàn thân nổi đầy gai ốc.

Đúng như Kiến Văn tưởng tượng, hai gã đại lực khệ nệ khiêng vào một chiếc bồn cây có nước. Họ nhìn Kiến Văn. Nhận được hai ánh mắt đó, Kiến Văn không sao làm chủ được nỗi sợ hãi, mà thối bộ dựa lưng vào vách thạch lao, khẩn thiết nói:

- Nhị vị đại ca đừng giết Kiến Văn.

Hai gã đại lực chẳng nói tiếng nào mà nhặt lấy xác ả a hoàn khiêng trở ra. Hai gã đó đi rồi, Kiến Văn mới từ từ ngồi xuống. Y nghĩ đến cái chết, và chỉ duy nhất nghĩ đến điều đó thôi.

Mùi xạ hương xông vào mũi Kiến Văn. Gã ngẩng mặt nhìn lên.

Đập vào mắt Kiến Văn là một nô nữ có nhan sắc khá mặn mà. Trên tay nàng là bộ lam y nho sinh.

Nàng từ tốn nói:

- Kiến Văn công tử... được lệnh của Thượng Quan tổng quản, nô nữ đến hầu hạ công tử... Kiến Văn chồm lên.

- Thượng Quan tiền bối không giết ta à.

Nàng mỉm cười không đáp lời gã, mà lại cởi bỏ y trang cho Kiến Văn.

- Nô nữ sẽ tắm rửa và chỉnh lại nhân dạng cho công tử.

-- o O o --

Hồi 53

Kiếp Họa Ẩn Tàng

Tiết Mạc Chước chấp một tay sau lưng bước theo Thượng Quan Nghi. Mụ bất ngờ dừng bước trước vòm cửa đá, gất giọng nói:

- Thượng Quan bang chủ, lão định đưa bốn nương xuống tuyệt địa à.

Thượng Quan Nghi quay lại, khúm núm nói:

- Nương nương nói không sai.

Mạc Chước gằn giọng nói:

- Tại sao phải xuống địa tuyệt.

- Chỉ có ở địa tuyệt, nương nương mới có thể gặp Chu Kiến Văn.

Lão vừa thốt dứt câu thì trảo công của Mạc Chước chớp động đặt vào yết hầu của lão.

Mạc Chước nói:

- Lão nói vậy có ý gì?

- Nương nương đừng hiểu lầm lão nô. Lão tuyệt nhiên có ý tốt cho nương nương. Lão nói như thế hàm ý Kiến Văn đã hoàn toàn thay đổi. Kiến Văn trước đây đã chết, và Kiến Văn hiện tại phải trung thành với nương nương. Lão nô đưa nương nương xuống đấy để người thẩm chứng lời của lão nô và có thể rước Kiến Văn quay trở lên.

Mạc Chước rút tay lại:

- Bất cứ sự gian trá nào của lão không qua được mắt của bốn nương đâu.

- Nương nương, lão nô tuyệt đối trung thành với nương nương.

- Lão không thiết biện minh lời nói đó. Lão có thể xuống tay giết ái nữ để lấy lòng bốn nương thì có chuyện gì lão không dám làm chứ.

Thượng Quan Nghi lắc đầu, buông tiếng thở dài, rồi quỳ xuống lão ngấn mặt nhìn lên Tiết Mạc Chước:

- Nương nương... Lúc này lão nô hại nương nương là tự hại bản thân mình. Nếu như nương nương không tin lão nô thì người cứ phát lạc cho lão nô sớm ra đi mà.

Mạc Chước nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Nghi:

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi từ từ đứng lên, lão khúm núm nói:

- Mời nương nương.

Lão nói rồi bỏ đi trước, Mạc Chước tiếp tục theo sau. Cặp mắt ngời hung quang của mụ như thể đóng đinh vào đại huyết thiên linh cái của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi dừng bước trước một cánh cửa hình vòm nữa. Lão quay lại nói với Tiết Mạc Chước:

- Nướng nướng... Mời nướng nướng.

Tiết Mạc Chước nhìn lão.

Mụ bước đến bên ô cửa hình vòm nhìn vào gian mật thạch thất. Mụ nhận ra Kiến Văn đang quỳ phủ phục dưới sàn đá, hướng mặt ra ô cửa hình vòm. Nhân dạng lẫn dung diện khô ngô tuần tú của Kiến Văn bất giác khiến cho Tiết Mạc Chước rung động trong lòng. Mụ mệnh mang hồi tưởng lại những thời gian đã qua. Đồng thời Tiết Mạc Chước cũng quên hẳn đi Thượng Quan Nghi.

Mụ bước vào thạch thất:

- Kiến Văn.

Kiến Văn nhìn Mạc Chước rồi từ từ sụp lạy:

- Nướng nướng quang lâm. Kiến Văn khấu đầu bái kiến.

Gã nói rồi liền sụp lạy.

Mạc Chước vội bước đến đỡ lấy gã.

- Đứng đứng... Đứng lên đi... Đứng lên đi.

Mụ vừa đỡ Kiến Văn lên thì vòm cửa sau lưng cũng sụp xuống.

- Ầm...

Tiết Mạc Chước quay ngoắc lại:

- Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi xuất hiện trên một vòm cửa tò vò phía trên thạch thất. Lão nói:

- Nướng nướng, lão nô đóng cửa để nướng nướng tâm sự với Kiến Văn cho thoải mái.

Khi nào tâm sự xong, lão nô sẽ mở thạch môn cho nướng nướng cùng Kiến Văn quay trở ra.

Tiết Mạc Chước thở phào một tiếng. Mụ gần giọng nói:

- Lão đừng tưởng thạch thất này có thể giam được bốn nướng đó.

- Lão nô không dám nghĩ như vậy.

- Nướng nướng sẽ để mắt đến lão đó.

Mụ nhìn lại Kiến Văn khi vòm cửa tò vò sụp xuống.

- Kiến Văn...

Kiến Văn ôm quyền:

- Dạ có Kiến Văn.

Tiết Mạc Chước khẽ gật đầu:

- Trong thời gian tu tĩnh trong mật thất này, Kiến Văn đồng tử có nhớ đến bốn nướng không?

- Lúc nào Kiến Văn cũng nhớ đến nướng nướng. Chỉ có nướng nướng mới có thể đưa Kiến Văn ra khỏi mật đạo này.

Tiết Mạc Chước mỉm cười gật đầu:

- Bốn nướng sẽ đưa đồng tử ra khỏi đây. Thời gian qua hẳn đồng tử Kiến Văn cực khổ lắm.

- Lúc nào cái chết cũng cận kề bên Kiến Văn.

Tiết Mạc Chước buông tiếng thở dài:

- Kiến Văn đồng tử bị như vậy cũng chỉ vì người làm ra thôi. Bốn nường đối xử tốt với người, nhưng người lại phản bội bốn nường nên mới ra cố sự này.

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Nường nường, Kiến Văn đã biết lỗi của mình.

Y cúi mặt nhìn xuống nhỏ giọng nói:

- Nường nường còn thích Kiến Văn rửa chân cho người không?

- Ta lúc nào cũng muốn giây phút đó. Mặc dù ta có những đồng tử khác thay thế người, nhưng rõ ràng chẳng có gã đồng tử nào khiến cho bốn nường vừa ý cả... Ngoại trừ Kiến Văn đồng tử.

Kiến Văn quỳ xuống dưới chân Tiết Mạc Chước. Mụ ngồi vào chiếc ghế đá, chìa chân đến trước mặt Kiến Văn. Gã cẩn thận cởi hài cho Mạc Chước rồi dùng lưỡi rửa chân mụ. Mọi thao tác của Kiến Văn thật kỹ lưỡng và biểu lộ tất cả sự sùng bái.

Thấy gã sùng bái mình, Mạc Chước cảm thấy phấn khích vô cùng. Mụ buột miệng nói:

- Đồng tử Kiến Văn, giờ xem ra người đã thay đổi rồi.

Kiến Văn nhìn mụ:

- Kiến Văn đã thay đổi nhiều lắm rồi.

- Bốn nường sẽ đưa người trở lại chức vị cũ thay thế Thượng Quan Nghi.

Kiến Văn lắc đầu. Y xỏ chân Mạc Chước vào hài.

Mạc Chước đứng lên:

- Kiến Văn, sao người lại không nhận sự ban ân của bốn nường.

Kiến Văn nhìn Mạc Chước:

- Nường nường, nếu không có Thượng Quan tiên bối thì đồng tử Kiến Văn không được như ngày hôm nay. Kiến Văn vẫn bị u mê, tối tăm trong dục vọng thấp hèn, không thấy được sao bắc đẩu trên đầu mình.

Mạc Chước gật đầu:

- Đồng tử Kiến Văn có suy nghĩ như thế thì tốt. Nhưng bốn nường vẫn muốn đồng tử trở lại chức vị cũ hôm nào.

- Kiến Văn đảm đương chức vụ của Thượng Quan tiên bối hóa ra phản bội lại những gì mà Thượng Quan tiên bối đã cứu mang Kiến Văn.

- Có tính như thế cũng được.

- Kiến Văn nguyện sẽ hầu hạ nường nường trung thành, nhưng cầu xin nường nường một điều.

- Đồng tử Kiến Văn, người nói đi.

- Nường nường, Kiến Văn cầu xin nường nường truyền thụ võ công cho Thượng Quan tiên bối.

Tiết Mạc Chước chau mày:

- Kiến Văn đồng tử, phải Thượng Quan Nghi muốn người cầu xin bốn nường.

Kiến Văn gật đầu:

- Có như vậy Kiến Văn mới sống được.

Mạc Chước hừ nhạt rồi nói:

- Kiến Văn đồng tử, người biết vì sao bốn nương không truyền thụ tâm pháp võ công của bốn nương cho Thượng Quan Nghi không?

- Kiến Văn tối dạ không sao hiểu được ý của nương nương.

- Nếu như bốn nương truyền thụ tâm pháp cho người, hay cho bất cứ người nào khác thì các người cũng chỉ có thể luyện được phân nửa tâm pháp của bốn nương thôi. Nhưng nếu truyền cho Thượng Quan Nghi thì lão sẽ tụ thành U Linh thần công. Bởi lão là người gian trá và có thể làm bất cứ chuyện gì, bất kể việc làm đó như thế nào, miễn đạt được mục đích mà thôi.

- Nương nương.

Tiết Mạc Chước khoát tay:

- Đồng tử Kiến Văn, người không cần phải lo lắng. Bốn nương có chủ đích riêng của mình. Bốn nương sẽ giúp người trả ân trả nghĩa cho Thượng Quan Nghi.

Tiết Mạc Chước đứng lên:

- Thượng Quan Nghi...

Ô cửa tò vò trên vách thạch thất lại mở ra. Giọng của Thượng Quan Nghi vọng xuống:

- Nương nương, có lão nô.

- Mở thạch môn cho bốn nương.

- Nương nương hẳn đã nghe Kiến Văn đồng tử nói rồi chứ.

Mặt Tiết Mạc Chước cau lại:

- Lão nói như thế có ý gì?

- Lão nô sẽ mở thạch môn cho nương nương chỉ khi nào nương nương truyền võ công cho lão nô thôi.

- Thượng Quan Nghi, lão dám bức ép bốn nương ư?

- Lão nô nói ra bụng dạ của mình rồi. Không có gì bức ép nương nương đâu.

- Lão tưởng thạch thất này có thể giam được bốn nương ư.

- Nếu không có chủ đích, Thượng Quan lão hủ đầu đưa nương nương vào đây gặp Kiến Văn.

Lời của Thượng Quan Nghi dứt thì bốn góc thạch thất có bốn luồng khói độc ào ào phun ra.

Tiết Mạc Chước rít giọng nói:

- Lão quỷ muốn chết.

Tiết Mạc Chước vừa nói vừa phát tác chưởng kinh võ thẳng đến thạch môn.

- Âm...

Tiếng sấm chưởng phát ra, cả tòa thạch thất run chuyển dữ dội, nhưng thạch môn vẫn không bị phá vỡ. Khói độc lan nhanh mù mịt khắp gian thạch thất.

Kiến Văn nói:

- Nướng nướng...

Nghe tiếng Kiến Văn, Mạc Chước nhìn lại y, thấy sắc diện của gã tái nhợt tái nhợt, chứng tỏ đã trúng độc công.

Tiết Mạc Chước vội bước ra sau lưng Kiến Văn áp song thủ vào đại huyệt của gã để truyền công qua để tống độc khí ra ngoài. Màn khói độc được Mạc Chước tống ra bao nhiêu thì lại thâm nhập trở lại thể pháp Kiến Văn bấy nhiêu.

Thượng Quan Nghi từ tốn nói:

- Tiết Mạc Chước, nướng nướng dụng công lực chẳng bao lâu sẽ cạn kiệt. Lão phu nghĩ nếu nướng nướng không chấp nhận đề nghị của lão phu thì Kiến Văn công tử sẽ chết. Nướng nướng cũng không có cơ hội rời thạch thất đâu. Hãy nghe theo đề nghị của lão phu.

Mạc Chước bậm môi gần giọng rồi nói:

- Thượng Quan lão tặc, mau rút độc khí ra ngoài đi.

- Tuân lệnh nướng nướng.

Màn khói độc khí được rút ngay ra bên ngoài.

Mạc Chước thở phào một tiếng, rút song thủ lại. Mụ hỏi Kiến Văn.

- Đồng tử Kiến Văn, người có sao không?

Kiến Văn nhìn Mạc Chước:

- Đa tạ nướng nướng, nếu không có nướng nướng thì Kiến Văn đã chết rồi.

Mạc Chước nhìn lên ô cửa tò vò.

- Thượng Quan lão tặc, mở thạch môn đi, rồi bốn nướng sẽ truyền tâm pháp võ công cho lão.

- Không không... nướng nướng hẳn biết Thượng Quan Nghi là kẻ gian trá bậc nhất trên đời này, tất lão chỉ làm khi nào đạt được mục đích của mình.

Lão phá lên cười khàn khàn rồi nói tiếp:

- Lão phu nghĩ, nướng nướng không cần phải rời thạch thất này nữa bởi vì nướng nướng ở trong đó có Kiến Văn đồng tử hầu hạ rồi. Nướng nướng chỉ cần truyền lại võ công của nướng nướng cho lão phu. Lão phu tự khắc sẽ chu toàn cuộc sống cho nướng nướng và Kiến Văn đồng tử. Bằng như nướng nướng không có ý trao võ công cho lão phu, nướng nướng tự khắc biết chuyện gì sẽ xảy ra mà.

Lão buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Nướng nướng ở trong thạch thất với Kiến Văn đồng tử, nhưng nhất nhất cũng phải cần đến cái ăn, cái uống để hai người sớm hôm tâm sự với nhau. Những cái ăn và cái uống của nướng nướng sẽ được trao đổi bằng võ công của nướng nướng. Chắc nướng nướng không từ chối chứ.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Trên đời này hễ nường nường biết chẳng có thứ gì từ trên trời rơi xuống và để không cho ai cả, nhất là những thứ vật dụng cần thiết hàng ngày để mưu cầu sự sống... Nường nường hiểu ý lão phu chứ.

Chân diệnh Tiết Mạc Chước đánh lại. Mụ từ từ vận công.

Thượng Quan Nghi gần giọng nói:

- Nường nường đừng tưởng với công lực của nường nường thì có thể phá vỡ được thạch thất này. Thạch thất này lão phu đã tốn tất cả tâm huyết để tạo ra nó đó. Nếu nường nường vận dụng chưởng công hòng phá vỡ thạch thất, lão phu buộc phải dùng độc khí. Khi đó thì có lẽ lão phu không rút độc khí ra đâu. Xem như nường nường đã tự bít sinh lộ của mình.

Tiết Mạc Chước gắt giọng nói:

- Thượng Quan Nghi... Lão giỏi lắm...

- Nếu không có chủ đích thì lão đâu đành để nường nường ban cho lời khen này.

Lão tăng háng rồi nói tiếp:

- Nường nường cần đồng tử Kiến Văn. Lão phu cần võ công của nường nường. Cả hai chúng ta đều có lợi như nhau. Nường nường không nên từ chối đề nghị này của lão phu.

- Thượng Quan Nghi... Người cần võ công của bốn nường để làm gì.

- Việc đó của lão phu nường nường không nên quan tâm đến. Nường nường chỉ nên quan tâm đến những việc trước mắt. Theo bốn tọa biết dù cho người ta có nội lực cao thâm đến đâu thì cũng chỉ chịu đựng cái đói và cái khát trong thời gian nhất định nào đó thôi. Nếu nường nường từ chối lời đề nghị của lão phu.

Lão chắc lưỡi:

- Lão phu e rằng nường nường phải dùng đến thịt của Đồng tử Kiến Văn quá.

Mặt của Tiết Mạc Chước nhú lại:

- Thượng Quan lão tặc, bốn nường đồng ý với lời đề nghị của lão. Nhưng nếu lão không chu toàn chu đáo cho bốn nường thì bốn nường không truyền thụ hết tâm pháp võ công đâu.

- Nường nường yên tâm, lão phu sẽ chu toàn mọi thứ cho nường nường. Nhưng nếu nường nường chỉ trao cho lão phu những tâm pháp tầm thường thì họa sẽ chụp đến đầu nường nường đó.

Hai hàm răng của Mạc Chước nghiến lại:

- Được... Bốn nường sẽ truyền thụ tâm pháp võ công cho lão.

- Đa tạ nường nường. Lão phu nói lại một lần nữa. Kể từ bây giờ lão phu sẽ khởi động cơ quan phun độc khí. Nếu như nường nường có ý định phá thạch môn, vỡ chưởng vào vách thạch thất thì cơ quan phun độc khí sẽ khởi động... Nường nường và Kiến Văn sẽ chết đó.

- Lão không cần cảnh báo bốn nường, mà hãy suy nghĩ. Có tâm pháp của bốn nường, lão có thu nạp được võ công của bốn nường hay không?

- Tất nhiên lão phu sẽ tự thu nạp được mà, không cần nường nường phải lo lắng như vậy.

Thượng Quan Nghi nhìn qua ô cửa tò vò, cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay lão phu không dám làm phiền đến thời khắc hoan hỷ mà nướng nướng vừa có được khi gặp lại Kiến Văn đồng tử... Nướng nướng cứ thoải mái tâm sự với Kiến Văn. Nhưng ngày mai lão phu sẽ đến thu nạp tâm pháp võ công của nướng nướng. Mong nướng nướng thật lòng chỉ huấn cho Thượng Quan Nghi.

- Thượng Quan Nghi, bốn nướng có điều hời hợt.

- Nướng nướng cứ hời.

- Nếu như địch nhân của Kim Tiền giáo mò đến thì lão làm sao đối kháng lại khi bốn nướng còn ở trong thạch thất này.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Nướng nướng không phải lo lắng làm gì. Danh tiếng của nướng nướng đã chấn động cả giang hồ. Nên đâu có ai dám đến quấy nhiễu Kim Tiền giáo.

- Bốn nướng sợ sẽ có người đến quấy nhiễu lão tặc đó.

- Nếu nướng nướng sợ như thế thì phải càng mau trao tâm pháp võ công của nướng nướng cho lão phu. Lời đã cạn, lão phu cáo từ, nhường lại khoảng không gian này cho nướng nướng và Kiến Văn đồng tử.

Ồ cửa tò vò sụp xuống.

Tiết Mặc Chước nhìn lại Kiến Văn:

- Kiến Văn đồng tử, bốn nướng đã bị sụp bẫy lão tặc rồi. Hừ, bốn nướng không ngờ lão có thể lập quỷ kế dùng người như con mèo nhử bốn nướng.

Sắc diện Kiến Văn tái nhợt.

Thấy gã lộ vẻ sợ hãi, Mặc Chước nói:

- Kiến Văn đồng tử! Đừng sợ! Bốn nướng không hại người đâu, nếu như bốn nướng có thể ra khỏi đi thì... việc đầu tiên bốn nướng sẽ xé xác lão tặc Thượng Quan Nghi.

*

* *

Rời mật thất, Thượng Quan Nghi quay trở lại tòa đại đường Kim Tiền giáo. Lão đứng sững ra khi thấy bọn môn hạ Kim Tiền bang nằm lóp ngóp dưới sàn gạch.

Đứng ngay giữa đại đường Kim Tiền giáo là ba đạo sĩ Võ Đang. Trong ba người đó có một vị đạo trưởng râu tóc đen mượt, bóng ngời. Thượng Quan Nghi nhận ra ngay Huyền Không chân nhân.

Lão vội vã bước đến ôm quyền:

- Lão hủ Thượng Quan Nghi tham kiến Huyền Không chân nhân.

Huyền Không đạo trưởng vuốt râu nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Thượng Quan bang chủ biết mục đích của bản đạo đến đây chứ?

Thượng Quan Nghi giả lả nói:

- Đạo trưởng! Chắc chắn bốn môn hạ Kim Tiền bang của lão hủ đã thất lễ với đạo trưởng.

Lão ngập ngừng nói tiếp:

- Đạo trưởng đến... nhưng lão hủ không biết, nên không kịp mở đại lễ nghinh tiếp, mong đạo trưởng bỏ qua cho.

Huyền Không khoát tay:

- Bần đạo không cần đại lễ nghinh tiếp của Thượng Quan bang chủ. Lão hủ chỉ muốn gặp Thiên Môn Môn chủ Đoàn Bất Quân. Thượng Quan bang chủ có thể cho bần đạo gặp Đoàn Bất Quân Môn chủ chứ?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đạo trưởng hẳn đã biết chuyện gì xảy ra với Đoàn Bất Quân Môn chủ rồi.

Lão lắc đầu:

- Môn chủ Đoàn Bất Quân đã bị Tiết Mạc Chước đem đi vào tuyệt địa U Linh. Đạo trưởng thấy đó, tất cả các bang hội trên giang hồ đều phải tuân phục Tiết Mạc Chước. Mụ ma đầu này võ công cực kỳ cao siêu lại giết người chẳng gớm tay. Thượng Quan Nghi ta chẳng còn cách nào khác hơn là phải cúi đầu tuân phục mụ. Nay đạo trưởng đã đến đây, lão phu mừng lắm. Có thể đạo trưởng sẽ giúp võ lâm vượt qua kiếp họa trùng trùng này.

Chân diện của Huyền Không đạo trưởng phấn khích ra mặt:

- Bần đạo vì chuyện đó mà phải rời Võ Đang.

- Đạo trưởng, chuyện đối phó với Tiết Mạc Chước không dễ chút nào. Lão hủ phải bậm gan, nén giận hầu hạ mụ để chờ cơ hội. Nhưng cơ hội chưa đến, đành phải cúi đầu thôi. Nếu đạo trưởng nghĩ đến võ lâm, muốn cho võ lâm vượt qua kiếp họa này, xin đạo trưởng hãy chờ lão hủ tìm kiếm cơ hội... rồi báo với đạo trưởng để người phát động võ lâm tróc nã ma nữ Tiết Mạc Chước.

- Hiện giờ Tiết Mạc Chước đang ở đâu.

- Lão hủ chỉ nghe mụ đó nói đến tuyệt địa U Linh gì đó để lấy Huyết lệnh tử, đang thu tóm võ lâm quần hùng trong nay mai.

- Huyết lệnh tử?

Thượng Quan Nghi gật đầu.

Huyền Không chân nhân lẩm nhẩm:

- Huyết lệnh tử là báu vật vô trần vô lại của võ lâm thiên tôn. Nếu mụ kia có huyết lệnh tử tất sẽ độc bá quần hùng.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Đạo trưởng nói rất đúng! Chính vì huyết lệnh tử mà lão hủ phải nằm gai nếm mật, khuất phục mụ... Khi nào có được huyết lệnh tử trong tay, lão hủ sẽ đến báo cho đạo trưởng.

Huyền Không chân nhân nhìn Thượng Quan Nghi:

- Bần đạo những tưởng đâu bang chủ đã về cùng phe với ma nữ Tiết Mạc Chước mà định...

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Thượng Quan Nghi không biết làm gì ả, ai cũng nghĩ xấu cho Thượng Quan Nghi. Nay đạo trưởng hẳn đã rõ tâm của lão hủ. Như thế lão hủ mãn nguyện lắm rồi. Được đạo trưởng thông hiểu, xem như Thượng Quan Nghi đã hóa giải được phần nào sự hiểu lầm của thiên hạ. Mong rằng Thượng Quan Nghi sẽ được đạo trưởng cho góp một phần công sức vào đại cuộc tiêu diệt ma nữ sát nhân.

- Bần đạo vô cùng hoan hỷ khi nghe bang chủ thốt câu này.

Lia mắt nhìn qua cục trưởng, Huyền Không đạo trưởng nói:

- Những gì bần đạo đã lỡ gây ra tại đây, Thượng Quan bang chủ miễn thứ cho bần đạo.

- Thuộc hạ vô lễ với đạo trưởng, Thượng Quan Nghi đứng ra phải tạ tội với đạo trưởng, không dám trách đạo trưởng... không dám trách đạo trưởng.

Lão nói rồi liền ôm quyền xá.

Huyền Không chân nhân lúng túng:

- Bang chủ... Bần đạo áy náy lắm...

- Đạo trưởng, để lão hủ cho người dọn dẹp lâu để tiếp đãi đạo trưởng.

- Bần đạo không dám làm phiền bang chủ. Hẹn khi khác sẽ gặp lại.

- Cung kính không bằng phụng mạng. Nhứt định lão hủ sẽ đến Võ Đang thỉnh cầu cao kiến của chân đạo.

- Bang chủ nói quá khiến bần đạo hổ thẹn...

- Đạo trưởng vì võ lâm chính đạo mà phải thân hành quá bước vào chốn giang hồ bụi bặm. Đáng để cho lão hủ phải hành bái.

- Bang chủ, đừng quá nhún nhường như vậy. Bần đạo hẹn gặp lại bang chủ.

- Lão hủ cung thỉnh tiễn đạo trưởng.

- Không cần đâu, bần đạo đến được thì có thể đi được.

- Vậy lão hủ không dám tiễn đạo trưởng.

Huyền Không khẽ gật đầu vuốt râu rồi cùng với hai người kia đi thẳng ra cửa. Thượng Quan Nghi tiễn lão các đạo sĩ Võ Đang đến cửa đại điện dừng bước. Lão ôm quyền nói:

- Đạo trưởng bảo trọng.

- Bang chủ bảo trọng.

Khi Huyền Không đạo trưởng đi rồi, Thượng Quan Nghi quay lại đại đường. Năm gã môn hạ Kim Tiền bang nằm dài dưới đất vì bị điểm tịnh huyết. Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng nhìn năm gã đó, gần giọng nói:

- Một lũ ăn hại, chẳng làm được gì cả. Suýt chút nữa thì mấy đạo sĩ mũi trâu làm loạn cả đại đường Kim Tiền giáo.

Lão hủ nhặt một tiếng rồi rút ngọc trủy thủ giấu trong tay áo, đi đến từng người. Thượng Quan Nghi dùng ngay ngọc trủy thủ đó đánh thẳng vào yết hầu bọn môn hạ của mình mà chẳng một chút thương xót gì.

Thực hiện xong công việc giết người, Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng nhìn xác nằm gã thuộc hạ, gắt giọng nói:

- Các người đi trước mở đường cho mấy tên đạo sĩ thúi đó.

-- o O o --

Hồi 54

Minh Động

Thánh địa vô lâm.

Dòng chữ trên bia đá với nét chạm khắc thật tinh tế, cho dù hứng chịu những đạo bạo phong thổi qua. Đứng trước tấm bia đá với dòng chữ đó, Trương Quảng và Thể Ngọc không khỏi lưỡng lự.

Trương Quảng nhìn sang Thể Ngọc:

- Thể Ngọc, chúng ta nên vào không?
- Trương ca ca, chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về.
- Từ trước đến nay chưa một ai dám đặt chân vào Thánh địa vô lâm.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Huynh nói sai rồi.
- Muội nói huynh nói sai à.

Nàng gật đầu:

- Ít ra thì có một người đã đến thánh địa vô lâm. Người đó chính là phụ thân của muội... Cổ Tùng Già.

- Muội đã nói vậy thì chúng ta phải vào thôi. Mong rằng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với huynh và muội cả.

Hai người chậm rãi bước qua tấm bia đá, theo con đường lát đá đi thẳng vào trong thánh địa. Con đường đó dẫn họ đến một vách đá dựng đứng.

Ngay dưới vách đá là bốn vị cao tăng ngồi trong những hốc hình vòm, trong tư thế kiết đà. Nhìn bốn người đó những tưởng họ là những pho tượng lâu năm, được tạc ra đến trấn giữ vách đá này.

Trương Quảng và Thể Ngọc dừng chân trước bốn pho tượng người bất động kia. Chàng quan sát bốn vị cao tăng nhưng chẳng thấy có sự biểu hiện gì chứng tỏ họ đang còn sống.

Trương Quảng toan bước đến thì Thể Ngọc vội kéo chàng lại.

- Trương huynh...

Trương Quảng nhìn nàng:

- Muội phát hiện gì.

Nàng chỉ xuống đất.

Ngay trước mũi giày của Trương Quảng có một đường ranh giới ngăn cách. Thể Ngọc nói:

- Huynh nghĩ gì?

Trương Quảng cau mày:

- Có lẽ đây là ranh giới sau cùng mà huynh và muội phải dừng bước. nếu bước qua ranh giới này, chúng ta có thể chết... và có thể chẳng bao giờ quay lại được nữa.

- Vậy huynh tính sao?

- Để huynh...

Trương Quảng ôm quyền hướng về bốn pho tượng cao tăng, hành lễ rồi nói:

- Văn bối Trương Quảng muốn tham kiến thỉnh thị cao kiến của Tứ đại thiên tăng.

Cả bốn pho tượng tăng nhân chẳng có chút biểu cảm gì với lời nói của chàng. Họ vẫn ngồi trong tư thế bất động, hai mắt hơi nhắm lại nhìn xuống, tay thì bắt ấn quyết phật môn.

Trương Quảng nhìn lại Thế Ngọc:

- Tứ đại thiên tăng không trả lời huynh.

- Có lẽ họ đã chết lâu rồi.

- Vậy chúng ta có thể bước qua ranh giới này chứ.

- Muội cảm nhận cái gì đó rất khủng khiếp đang chờ huynh và muội.

- Thế Ngọc có cảm nhận đó à?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng lưỡng lự rồi nói:

- Huynh cũng có cảm nhận đó... Cảm nhận đó rõ mồn một trong huynh.

- Huynh và muội cùng một cảm nhận... Thì ắt cảm nhận kia có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Chàng gật đầu:

- Thậm chí huynh còn nghe như trong tâm tư mình có ai đó cảnh báo không được bước qua âm dương giới.

- Sao muội cũng có cảm giác đó.

Nàng nhìn về phía bốn pho tượng thiên tăng:

- Chẳng lẽ bốn vị thiên tăng này đang dùng thuật thẩm đạt tư tưởng của họ để cảnh báo huynh và muội.

- Huynh cũng không biết. Huynh và muội đến thánh địa võ lâm để tìm Minh động chứ không quấy nhiễu sự tĩnh tu của những bậc cao tăng thiên giả.

Nàng chỉ về phía vách đá.

- Huynh nhìn xem, đây có phải là Minh động không? Trên vách đá có hình Nhật Nguyệt Di Quang.

Trương Quảng nhìn về dấu Nhật nguyệt di quang trên vách đá. Chàng quay lại nói với Thế Ngọc:

- Lần này muội không cãi lời huynh đấy. Một mình huynh sẽ bước qua âm dương giới.

- Một mình huynh.

- Đúng! Huynh khả dĩ còn có võ công nhưng muội thì không. Huynh có thể bước qua rồi quay về, nhưng muội thì khó quay về lắm. Huynh chỉ muốn đến tận vách đá xem dấu ấn kia có tác dụng gì thôi.

Trương Quảng mỉm cười:

- Muội đừng làm khó cho huynh đấy.

Không đợi Thể Ngọc đồng ý hay không, Trương Quảng bước qua âm dương giới. Chàng vừa đặt chân qua ranh giới âm dương, thì ngay lập tức cảm nhận như chuyển động. Trương Quảng giật mình vì có cảm tưởng mình lọt thỏm vào cảnh giới khác.

Một bức màn ảo khí xuất hiện ngay trước mắt chàng khiến cho không phân biệt được đâu là hư đâu là thực. Hiện tượng kỳ ảo đó khiến cho Trương Quảng lo lắng. Chàng còn đang ngạc nhiên thì thấy bốn vị thiên tăng từ từ xuất hiện ngay trước mắt chàng.

Trương Quảng thấy bốn vị tăng nhân liền ôm quyền xá:

- Văn bối Trương Quảng....

Chàng chưa kịp thốt dứt câu thì cảm nhận ngay áp lực uy mãnh của chưởng kinh vỗ tới mình. Tình thế gần như chẳng để chàng kịp suy nghĩ, mà phải dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào đạo kinh khốc liệt đó.

- Âm...

Trương Quảng trượt dài về sau những bốn bộ, khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm. Chàng có cảm tưởng như vừa bị cả một ngọn thái sơn nện trực diện vào ngay giữa ngực.

Trương Quảng vừa thoát thân thì bốn bóng thiên tăng lại xuất hiện trước mặt chàng. Họ vừa xuất hiện thì đạo kinh uy mãnh cũng cuộn cuộn vồ đến chàng.

Lần này Trương Quảng chẳng kịp đề khí nên buột phải lách tránh. Chàng điểm mũi giày thi triển khinh thuật Lưu thủy hành vân, lướt trên sóng chưởng.

Kinh chưởng lướt ngay dưới chân chàng rồi biến ngay vào cõi vô thanh vô sắc. Trương Quảng toan lắc mình vượt ra xa bốn vị thiên tăng thì ngay lập tức sự biến xảy ra. Bốn vị thiên tăng đồng loạt thi triển khinh công chẳng khác nào thuật di tượng thần pháp, chạy quanh Trương Quảng.

Cả bốn người hợp lại chẳng khác nào một cơn lốc vây vũ vây bọc lấy chàng. Trương Quảng bị cơn lốc khí do bốn vị thiên tăng tạo thành ghìm cứng xuống đất, cơn lốc khí càng lúc càng thu dần lại.

Tứ phương, tám hướng quanh Trương Quảng như thể có những ngọn núi ép tới. Chàng càng lúc càng cảm thấy áp lực nặng nề đè lên mình, những tưởng chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi thì thể pháp sẽ bị nghiền nát.

Trương Quảng nghiêng rằng dồn tất cả công lực vô chưởng vào dòng xoáy khí đang quấn quanh mình:

- Âm...

Những tưởng đâu chưởng kinh của chàng sẽ đánh bật xoáy khí nhưng sầm đông, Trương Quảng biết mình phải chết. Thính nhĩ chàng vang lên những âm thanh ù ù, mất tối sầm, và toàn thân như đang bị nghiền trong áp lực khủng khiếp của xoáy kinh.

Trương Quảng nghĩ thầm:

- Ta mạng vong rồi.

Ý niệm đó lướt qua đầu chàng.

Áp lực xoáy kinh càng lúc càng xiết và dữ dội hơn. Trương Quảng bắt đầu thấy ngộp thở trong khi tứ chi như thể bị gồng lại bởi sức nặng của núi thái sơn. Chàng muốn cử động, muốn thoát ra khỏi vòng xoáy khí khủng khiếp kia nhưng tất cả ý chí của chàng chỉ đọng lại bằng ý niệm thất vọng, và nghĩ đến cái chết không toàn mạng.

- Âm...

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên ngay trên đầu Trương Quảng. Chàng những tưởng mình sẽ tan ra như xác pháo, nhưng mọi sự không như ý niệm trong đầu, một sự biến khác lại xảy ra. Trương Quảng những tưởng như càn khôn chuyển động cùng với tiếng sấm kia.

Thần thức của chàng vụt trở lại như được vằng nhật quang soi rõ. Tất cả đều trở lại bình thường. Trương Quảng quàng đứng phổng trước bốn pho tượng tăng nhân, còn Thể Ngọc thì đứng cạnh bên chàng. Chàng ngơ ngác hỏi:

- Thể Ngọc muội muội, chuyện gì đã xảy ra.

Trương Quảng hỏi mà mồ hôi rịn ra trán đầm đìa. Thậm chí còn cảm nhận rõ một cái chết vừa lướt qua ngay trước mắt chàng.

Thể Ngọc thì hồi hộp nói:

- Trương ca ca, chúng ta thành công rồi.

Trương Quảng nói:

- Ngọc muội, chuyện gì xảy ra vậy.

Chàng vừa hỏi dứt câu thì vách đá từ từ tách ra làm hai. Một con đường ngập ánh hào quang xuất hiện ngay trước mặt chàng và Thể Ngọc.

Thể Ngọc nói:

- Ca ca, muội đã mở được cửa Minh động.

Nàng nắm tay Trương Quảng:

- Ca ca, chúng ta vào Minh động thôi.

Trương Quảng miễn cưỡng bước theo Thể Ngọc tiến thẳng vào con đường ngập ánh hào quang rực rỡ đó.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc, chuyện gì đã xảy ra... và muội đã làm gì?

- Khi huynh vừa bước qua âm dương giới, Thể Ngọc biết ngay có sự biến. Cảnh vật bấy giờ như ảo ảnh trước mặt muội. Huynh thì cứ đứng đực ra như pho tượng bất di bất dịch. Toàn thân huynh thì run bần bật chẳng khác nào người trúng phong hàn. Trong khi đó bốn pho tượng thiền tăng thì lại có lớp ảo khí che phía trước chẳng còn thấy gì nữa.

Trương Quảng dừng bước nhìn nàng:

- Muội đã làm gì?

- Muội có linh cảm rõ rệt Trương ca ca đang bị họa kiếp rất nguy hiểm. Đến lúc đó muội nhớ lại di bút của phụ thân, mà dụng Nhật nguyệt di quang, nhập làm một, chạy qua đặt vào dấu nhật nguyệt di quang trên vách đá.

Nàng lắc đầu:

- Muội chẳng thể nào tin được vào mắt mình nữa, tất cả như ảo mộng. Ngay lập tức tất cả trở lại bình thường. Cứ như muội vừa thoát khỏi một cơn ác mộng.

Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Nếu không có muội kịp thời hóa giải trận pháp tứ đại thiên tăng thì huynh đã chết rồi.

Chàng thuật lại những chuyện xảy ra với mình cho Thể Ngọc nghe.

Nghe Trương Quảng kể mà tứ chi Thể Ngọc bủn rủn.

Nàng lắc đầu nói:

- Suýt chút nữa muội đã mất huynh.

- Muội đã cứu huynh.

Chàng ôm chầm lấy Thể Ngọc, đúng lúc vách đá từ từ khép lại. Đôi cánh môi của Thể Ngọc như đã chờ sẵn tự bao giờ và khi môi Trương Quảng áp vào thì nàng tiếp nhận ngay nụ hôn của chàng.

Trương Quảng ôm cứng Thể Ngọc, hôn nàng thật lâu.

Thể Ngọc đẩy chàng ra:

- Huynh làm vậy để mở cửa Minh động à?

Chàng lắc đầu:

- Không! Huynh trả ân cho muội đó.

Mặt nàng đỏ bừng thẹn thùng. Nàng nguýt Trương Quảng:

- Huynh tham lam lắm.

Hai người tiếp tục theo con đường ngập ánh hào quang đi sâu vào trong. Họ bước vào một gian đại sảnh, vừa muôn ngàn những hạt dạ minh châu lấp lánh. Trương Quảng và Thể Ngọc những tưởng mình lọt vào cảnh giới khác với những vì sao lấp lánh ngay trên đầu mình. Những vì sao mà hai người có thể với tay bắt được.

Ngay giữa gian đại sảnh đó là một chiếc trụ, trên chiếc trụ là một khối huyết ngọc trong suốt.

Thể Ngọc nhìn khối huyết ngọc buộc miệng thốt:

- Trương huynh... Đẹp quá.

Hai người bước đến bên khối huyết ngọc.

Trương Quảng quan sát khối huyết ngọc đó, chàng thấy trên khối huyết ngọc có bốn dấu ấn thủ.

Nhìn Thể Ngọc, Trương Quảng nói:

- Muội nghĩ xem, dấu ấn thủ này có ý nghĩa gì.

Nàng nhìn vào khối huyết ngọc suy nghĩ rồi lắc đầu nhìn Trương Quảng.

- Trương huynh từng khảo cứu Bách khoa toàn thư của Vạn Kiến Thông sư tôn còn không biết thì sao muội biết.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trong Bách khảo toàn thư của sư tôn không có ghi chép lại khối huyết ngọc này. Có lẽ người không hề đến thánh địa vô lâm, nhưng trong toàn thư người có để lại một chân ngôn.

- Huynh nói chân ngôn gì.

- Trên thế gian này bất cứ sự tồn tại nào cũng đều có sự khởi đầu từ âm dương. Âm dương tạo ra thế gian này, nên thế gian này luôn có sự thay đổi theo sự chuyển hành dịch đảo của Âm Dương. Nếu như hợp nhất được âm dương thì sẽ đạt tới cảnh giới siêu vi, mà cần khôn luôn hướng đến.

- Huynh và muội sẽ hợp nhất âm dương.

- May mắn huynh đã đi cùng với muội, nếu không đành phải quay trở ra như Cổ Tùng Già phụ thân muội.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Phụ thân muội đã vào đây, khi người phát hiện ra điều này liền quay về, và biết được mẫu thân muội vì sầu tình mà chết. Chính vì lẽ đó người đã ăn năng... và...

Thế Ngọc cướp lời chàng:

- Phụ thân quyết định không đưa Giáng Hoa vào Minh động để tiếp thụ âm dương hợp bích.

Trương Quảng gật đầu:

- Huynh nghĩ như vậy.

- Chính vì lẽ đó mà Giáng Hoa đã sát tử phụ thân của muội.

- Huynh nghĩ vậy... Phụ thân của muội ít ra cũng đã biết được hậu quả việc mình làm...

- Người muốn để lại cho huynh và muội.

- Đây có lẽ là thiên định... thiên định gắn vào huynh và muội.

Hai người nhìn nhau.

Thế Ngọc nói:

- Ca ca không cãi lại thiên định chứ.

Trương Quảng mỉm cười:

- Không... Còn muội?

- Muội cũng không cãi lại thiên định.

Nàng nhìn chàng.

- Đây cũng có thể là ý của võ lâm thiên tôn. Huyết lệnh võ lâm không thể đặt vào tay một người.

Chàng mỉm cười nói:

- Mà phải đặt vào tay của một đôi hiền lương lẽ.

Sắc diện nàng đỏ bừng thẹn thùng. Nàng nhìn Trương Quảng:

- Trương ca ca...

-- o O o --

Hồi 55

Đoạn Tình Kiêm Nghĩa

Thượng Quan Nghi nhìn cặp đồng nam đồng nữ nằm duỗi dài trên hai phiến đá. Lão bước vào giữa cặp đồng nam đồng nữ. Đôi nam nữ chẳng một mảnh vải che thân, hai mắt nhắm hờ, nằm bất động. Lão ngồi xuống giữa đôi đồng nam, đồng nữ trong tư thế kiết đà, rồi từ từ vận công.

Lão đặt song thủ vào đan điền của đôi nam nữ đó. Một luồng khí đỏ ối bao trùm khắp người Thượng Quan Nghi. Đôi song thủ của lão chuyển qua màu đỏ rồi chuyển dần qua sắc tái. Khi màu da của Thượng Quan Nghi chuyển qua màu tái nhợt của xác chết thì cũng có sự biến đổi trên thể pháp của cặp đồng nam, đồng nữ.

Da thịt của đôi nam nữ từ từ khô héo lại. Khi Thượng Quan Nghi rút tay lại thì đôi nam nữ chỉ còn là hai bộ khô cốt gớm ghiếc, trông thật khủng khiếp.

Thượng Quan Nghi đứng lên.

Lão nhìn xác đôi nam nữ rồi ngửa mặt phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa ấn vào khối đá. Hai phiến đá dịch chuyển, xác của đôi nam nữ rơi xuống chiếc hầm ngay dưới gian biệt sảnh luyện công.

Thượng Quan Nghi nhìn xuống đôi bản thủ của mình. Những ngón tay của lão bắt đầu dài ra.

Lão nhắm nói:

- Hấp huyết đại công... Thượng Quan Nghi ta sẽ là thiên hạ vô địch. Chí tôn minh chủ, ta không còn là Kim Tiền bang chủ nữa mà sẽ là Minh chủ võ lâm.

Lão nói dứt câu liền phát tác chỉ khí hướng về phía cột đá trước mặt.

- Chát...

Đạo chỉ uy mãnh của lão tiện ngang cây cột đá như chém vào một khối bùn nhão. Lão ngửa mặt cười khàn khạch trước uy lực của mình.

Thượng Quan Nghi nhắm nói:

- Trên đời này còn ai ngăn cản được ta chứ.

Lão rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi chấp tay sau lưng thả bước chậm rãi bỏ ra ngoài. Tất cả mọi sự biến trong biệt sảnh luyện công đều lọt vào mắt Tiểu Huệ.

Nàng những tưởng như mình đang đối mặt với một quỷ nhân có một không hai trên đời này. Chờ một lúc khi đoán chắc Thượng Quan Nghi đã đi rồi, Tiểu Huệ mới rời chỗ nấp. Nàng bước lại hai phiến đá mở cơ quan dịch chuyển. Bên dưới hai phiến đá đúng là một hố huyệt khổng lồ với mùi tử khí bốc lên khiến nàng muốn ngất xỉu.

Đóng lại hai phiến đá, Tiểu Huệ rời biệt sảnh luyện công. Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Thượng Quan Nghi đang luyện tà công của Tiết Mạc Chước. Chuyện này mình phải báo cho Trương ca ca biết.

Nàng suy nghĩ mông lung nên không để ý đến Mạc Dân đang đuổi đến sau lưng nàng:

- Tiểu Huệ cô nương.

Tiểu Huệ dừng bước quay lại:

- Mạc công tử.

Mạc Dân mỉm cười nói:

- Cô nương hân hạ lắm khi thấy tại hạ ở đây, ngay trong tổng đàn Kim Tiền bang.

Nàng gật đầu:

- Đúng.. Tiểu Huệ lấy làm lạ đó. Trước đây Mạc công tử là người của Minh Thần cung, đã từng lấy mạng người của Kim Tiền bang, sao nay lại có mặt ở đây.

- Tại hạ đã được Thượng Quan bang chủ thu nhận vào Kim Tiền bang.

Đôi chân mày Tiểu Huệ cau lại:

- Bang chủ thu nạp Mạc công tử vào Kim Tiền bang ư?

Buông tiếng thở dài:

- Dù Thượng Quan bang chủ không cần đến Mạc Dân thì Mạc Dân cũng phải trả ân cho người.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Tiểu Huệ hiểu rồi. Phải Mạc công tử cảm cái ân Thượng Quan bang chủ đã phóng thích công tử khỏi sự giam cầm của Thiên Môn Môn chủ nên công tử muốn trả ân.

Mạc Dân gật đầu.

Tiểu Huệ nói:

- Đó là chuyện riêng của công tử hân không liên quan gì đến Tiểu Huệ. Không liên can... công tử đuổi theo Tiểu Huệ để làm gì?

Mạc Dân nghiêm giọng nói:

- Tại hạ muốn hỏi Tiểu Huệ cô nương về tung tích của Trương Quảng.

Mặt nàng đành lại:

- Mạc công tử hỏi thăm tung tích của Trương ca ca để làm gì.

- Chuyện riêng của tại hạ.

- Mạc công tử không nghĩ đến chuyện lấy mạng Trương ca ca chứ?

- Cô nương muốn biết.

Tiểu Huệ gật đầu.

Mạc Dân nói:

- Nếu cô nương muốn biết thì hãy đưa tại hạ đến gặp Trương Quảng.

- Công tử nghĩ tôi biết tung tích của Trương ca ca?

- Tại hạ nghĩ vậy.

Tiểu Huệ phá lên cười.

Mạc Dân hỏi:

- Sao Tiểu Huệ cô nương cười.

- Mạc Dân công tử ngây ngô quá. Không phải một mình Mạc Dân công tử tìm Trương ca ca đâu mà cả bang chủ cũng muốn tìm huynh ấy. Nếu Tiểu Huệ biết sẽ báo ngay với bang chủ chứ đâu cần gì báo với huynh. Báo với bang chủ Tiểu Huệ còn lập công lớn. Báo với huynh Tiểu Huệ chẳng được gì.

Nàng ôm quyền giả lả nói:

- Cáo từ.

Nói rồi Tiểu Huệ bỏ đi. Nàng rời tổng đàn Kim Tiền bang đến khu chợ. Dừng bước trước một gian hàng bán chong chóng. Nàng mua một cây chong chóng rồi đi tiếp.

Cầm cây chong chóng, Tiểu Huệ đi rảo trong chợ. Đoán chắc không ai theo chân mình, Tiểu Huệ mới tiến vào một con hẻm. Nàng dừng bước trước một căn nhà nhỏ. Nhìn trước nhìn sau, Tiểu Huệ mới gõ cửa.

Cánh cửa dịch mở, A Di nhú mặt ra

- A Di tử tử.

Tiểu Huệ lẻn vào căn nhà đó.

Nàng bước đến ngồi vào chiếc chõng tre nhìn A Di nói:

- A Di, Lâm Trung Quân huynh đâu rồi.

- Huynh ấy hẳn đã đi uống rượu rồi.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Một người như Lâm huynh hẳn không làm gì được.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tử có tin tức gì về Trương huynh không?

A Di lắc đầu:

- Không biết Trương ca ca đã phải chuyện bất trắc gì mà A Di chẳng hay biết gì về tin của huynh ấy.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài:

- A Di, Tiểu Huệ có tin tới cho tử đây. Nhưng cho dù có biết tin này thì cũng chẳng làm gì được khi không có tin tức gì về Trương huynh.

Nàng nhìn A Di buông tiếng thở dài rồi nói:

- A Di tử tử, Thượng Quan bang chủ đã luyện hấp huyết đại từ công của Tiết Mạc Chước. Có lẽ tử phải thân hành đến Thiếu Lâm tự. Chỉ có A Di tử đến Thiếu Lâm mới được, tử phải nói tất cả mọi sự việc đang xảy ra cho Phương trượng Thiếu Lâm... Hoặc tìm Giác Hải đại sư mà trình tấu.

Tiểu Huệ đứng lên:

- Tiểu Huệ nghĩ, một khi Thượng Quan bang chủ luyện thành võ công tà ma của Tiết Mạc Chước, lão sẽ khởi sự độc bá võ lâm, giết người để lập danh, lập quyền.

- Thiếu Lâm tự có tin vào A Di không?

- Chuyện này là do tử, sao Tiểu Huệ biết được. Phải chi có Trương ca ca, Thượng Quan Nghi dám nhấn tâm sát tử Thượng Quan Uyên Uyên thì chuyện gì lão không dám làm. Tiểu Huệ chưa thấy người nào gian trá như lão.

- Tiểu Huệ, hay chúng ta đi tìm Trương ca ca.

Tiểu Huệ im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- A Di tử tử, nếu như Tiểu Huệ rời Kim Tiền bang thì e rằng sẽ khiến cho Mạc Dân sinh nghi. Mạc Dân đã đầu phục Kim Tiền bang rồi, và y đang có ý đi tìm Trương ca ca. Theo Tiểu Huệ đoán, y tìm Trương ca ca không phải bằng sự giao hảo mà chỉ muốn giết huynh ấy thôi.

- A Di không để cho Mạc Dân hại đến Trương huynh đâu.

- Tử không nói, Tiểu Huệ cũng biết tử không để cho ai chạm đến Trương huynh.

Tiểu Huệ nhìn quanh:

- A Di tử tử, Dạ Minh phu nhân đâu.

- Lâm phu nhân vừa mới rời khỏi nhà chưa bao lâu thì Tiểu Huệ đến.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Chắc Dạ Minh lại đi tìm Lâm Trung Quân rồi. Cứ như vừa vắng Trung Quân thì Dạ Minh lại đi tìm. Dạ Minh tử tử yêu Lâm huynh bằng tất cả thần và trí. Lúc nào cũng nghĩ đến Lâm Trung Quân.

A Di mỉm cười:

- Lâm Trung Quân có phúc có phần mới đặn được một nương tử như Dạ Minh.

A Di nhìn ra cửa:

- Nhưng xem ra Trung Quân cũng có phần nhạt nhẽo với Dạ Minh lắm.

Tiểu Huệ đứng lên:

- A Di tử tử, Tiểu Huệ phải về đây. Tử cẩn thận đó. Lúc này tai mắt của Thượng Quan Nghi đã có khắp nơi.

A Di nói:

- Nếu không có Tiết Mạc Chước thì Thượng Quan Nghi chẳng đáng sợ.

Tiểu Huệ cau mày:

- Nhắc đến Tiết Mạc Chước, Tiểu Huệ mới nhớ ra. Mụ ta thời gian gần đây không thấy mặt. Sự biến mất của mụ ta quả là bí ẩn. Tiểu Huệ nghĩ chắc có liên quan đến Thượng Quan Nghi.

Nàng nhìn A Di:

- Tiểu Huệ sẽ tìm hiểu nguyên nhân sự vắng mặt của Tiết Mạc Chước.

- Tiểu Huệ cẩn thận.

- A Di tử tử cũng phải bảo trọng.

Tiểu Huệ và A Di bước đến cửa. A Di đẩy cửa nhưng liền đóng sầm lại. A Di kéo tay Tiểu Huệ quay vào:

- Tiểu Huệ, không xong rồi.

Nàng vừa nói dứt lời thì cửa bật tung ra.

- Rầm...

Mạc Dân và Tứ quỷ bước vào.

Mạc Dân gắt giọng nói:

- Thừa lệnh Thượng Quan tổng quản Kim Tiền giáo, Mạc mỗ ra lệnh cho hai nàng về Tổng đàn Kim Tiền giáo.

Gã nói dứt câu thì A Di nạt ngang:

- Đâu có ai lệnh cho A Di này được.

Tiểu Huệ chen vào:

- A Di tử tử... đi đi để Tiểu Huệ đối phó cho.

Tiểu Huệ không chờ A Di có đồng ý hay không mà bất ngờ vỗ chưởng về phía Mạc Dân và Tứ quỷ.

Nhất quỷ Dĩ Bát Tăng bước đến, dựng chưởng đón thẳng lấy âm kinh của Tiểu Huệ.

- Âm...

Tiểu Huệ thối liền ba bộ, lắc lư thân người như xoay trong cơn giông dữ.

Mạc Dân nói:

- Tiểu Huệ cô nương dám chống lại lệnh của Tiểu Huệ bang chủ ư?

Mạc Dân vừa nói vừa rút đôi nhật nguyệt ma hoàn. Y gần giọng nói:

- Thượng Quan bang chủ hạ lệnh, nếu ai chống lệnh của Thượng Quan bang chủ..Giết không tha.

Gã nói rồi phát tác ngay đôi nhật nguyệt ma hoàn, cắt ra tợ đôi tầm sét, kết thành gọng kéo nhằm Khả Tiểu Huệ.

A Di thét lớn:

- Tiểu Huệ cẩn thận.

Nàng vừa thét vừa phát tác phách không chưởng vỗ đến, đón lấy đôi Nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân.

- Chát..

Đôi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân chạm vào chưởng kinh của A Di đối hướng, bật ra hai phía. Chúng chém xả vào vách nhà.

- Chát...

Mạc Dân dẫn đến một bộ, dùng chỉ phát tác đánh vào đôi ma hoàn. Nhật nguyệt ma hoàn như được gia tăng thêm công lực khi hứng đạo chỉ khí của Mạc Dân, lao ngược trở lại A Di.

Cùng lúc đó, Tứ quỷ cùng hợp công vỗ chưởng đến nàng. Lưỡng đầu thọ địch, A Di không khỏi lúng túng. Nàng điểm mũi hài nhắc mình lên cao ba bộ bằng thuật Lưu thủy hành vân.

Mặc dù nàng phản ứng cực kỳ linh hoạt nhưng vẫn không làm sao né tránh một lúc những chiêu công uy vũ của năm đại cao thủ, mà buột phải hứng lấy một chiếc ma hoàn của Mạc Dân.

Chiếc ma hoàn lướt qua chân A Di, cắt ngang vào đùi nàng

- Phập...

Mạc Dân rít giọng nói:

- Giết không tha...

Gã vừa nói vừa dựng chưởng bổ tiếp vào người A Di. Lúc này A Di còn chưa đặt chân xuống đất thì sao có thể ách bộ né tránh chưởng công của họ Mạc.

Tiểu Huệ gào lên:

- Tỷ tỷ chạy đi.

Nàng vừa hét vừa lăn xả đến dùng thân mình làm mộc đỡ cho A Di, vô hình trung chưởng công của Mạc Dân không đánh trúng A Di mà nện thẳng vào lưng Tiểu Huệ.

- Bình...

Chưởng công của Mạc Dân đẩy Tiểu Huệ vào người A Di, hất cả hai người ra cửa.

Tiểu Huệ ọi một ngụm máu vào người A Di. Nàng gượng nói:

- A Di tỷ cần phải sống... Cần phải sống.

Nàng đẩy A Di về phía trước, đồng thời quay gót lại dồn tất cả công lực vỗ chưởng về phía bọn Mạc Dân và Tứ quỷ đang xông đến.

Cả bốn lão quỷ đồng loạt dựng chưởng đỡ lấy đạo khí kinh của Tiểu Huệ.

- Âm...

Tiểu Huệ như cánh diều bị giông thổi đi, rồi ngã lăn dưới đất. A Di nghiêng răng gào lên:

- Tiểu Huệ...

Nàng lao đến Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ được A Di đỡ lên.

- Tiểu Huệ... muội có sao không?

Tiểu Huệ nhìn nàng hỗn hển nói:

- A Di.. Tỷ mau chạy đi... Chạy đi...

- A Di không bỏ Tiểu Huệ. Không bỏ Tiểu Huệ... Có chết thì A Di sẽ cùng chết với Tiểu Huệ. Tỷ và muội cùng sánh vai nhau xuống suối vàng.

Tiểu Huệ gượng lắc đầu:

- Ai sẽ nói với Trương huynh... Ai sẽ nói với Trương huynh.

Nàng ngã đầu vào vai A Di.

- Xoang...

Âm thanh khô khốc đó vang lên ngay bên cạnh Tiểu Huệ. A Di những tưởng đó là âm thanh sau cùng mà nàng nghe được trước khi trút hồn ra khỏi xác.

A Di ngẩng lên nhìn.

Đập vào mắt nàng là Lâm Trung Quân với bộ mặt đờ đờ sát khí.

Trung Quân nhìn về Tứ quỷ và Mạc Dân. Y nhặt nhẻo nói:

- Khách của Lâm mỗ sao các người định giết chứ.

Nhất quỷ nói:

- Nếu hai ả nha đầu kia là khách của người thì người cùng một bè với họ thì sao nào.

- Lão nói đúng! Các người đã thất lễ với khách của Lâm mỗ, Lâm mỗ buột phải thất lễ với các người.

Y nói dứt câu thì chớp động kiếm chiêu.

Chẳng một ai thấy Lâm Trung Quân rút kiếm, và cũng chẳng kịp thấy lưỡi kiếm của gã, nhưng Nhất quỷ Dĩ Bát Tăng thì đã bị chém ngang yết hầu.

Họ Dĩ ôm lấy yết hầu, máu rỉ ra kẽ tay lão càng lúc càng nhiều, rồi lão đổ sầm đến trước.

Nhị quỷ, tam quỷ lẫn tứ quỷ đồng biến sắc.

Thấy kiếm chiêu của Lâm Trung Quân quá ư đặc dị và thần tốc, nhị quỷ Cang Tùng Linh buột miệng hỏi:

- Người là ai?

Lâm Trung Quân nhặt nhẻo nói:

- Vô ảnh tử kiếm.

Lời nói của Lâm Trung Quân chẳng khác nào một gáo nước sôi tạt thẳng vào mặt Cang Tùng Linh, Dật Cung và Trung Liệt Cảo. Cả ba gã bất giác lùi lại hai bộ.

Nhị quỷ thần thốt nói:

- Người là Vô ảnh tử kiếm.

- Không sai

Trung Quân dẫn đến hai bộ. Ba người kia lại thối bộ.

Trung Quân nói:

- Sao? Các người ngại Lâm Trung Quân à?

Mạc Dân nói:

- Lâm Trung Quân! Người biết vì sao chúng ta đến đây không? Vì nương tử Dạ Minh của người đó. Phu nhân người biết người đang bị hai ả ma nữ khuyến dụ chống lại Kim Tiền giáo nên muốn thỉnh cầu bang chủ của chúng ta đến giết hai ả ma nữ này để người sớm nhận ra đâu là đúng đâu là sai.

Trung Quân cau mày hỏi:

- Dạ Minh dẫn các người đến đây?

- Phu nhân của người còn biết nhìn xa trông rộng không như người.

Mặt Trung Quân chảy dài xuống, trông thật thảm hại. Hai hàm răng của gã nghiến lại:

- Các người phải chết.

Y vừa nói vừa phát động kiếm chiêu cùng lúc Mạc Dân cũng phát tác nhật nguyệt ma hoàn.

- Keng...

Đôi Nhật nguyệt ma hoàn chạm vào lưỡi kiếm của Lâm Trung Quân bắn ngược trở lại. Trung Quân lướt đến ba bộ, kiếm chớp động, Mạc Dân chớp thấy bóng kiếm liên tràng mình né tránh. Y né tránh được lưỡi kiếm thì cảm nhận bờ vai rất buốt, đau nhói.

Mạc Dân ôm lấy bờ vai thấy máu trào ra ướt đầm tay mình. Y gần như không tin trên thế gian này lại có một kiếm thủ xuất quỷ nhập thần như Lâm Trung Quân.

Nghiệm ra điều đó, Mạc Dân tự biết mình không phải là đối thủ của Lâm Trung Quân. Y nhanh chóng lùi về sau hai bộ rồi bất ngờ đào thoát. Thấy Mạc Dân bỏ chạy, Nhị quỷ Càng Tùng Linh, Tam quỷ Dật Cung, Tứ quỷ Trung Liệt Cảo cũng bỏ cuộc trường chạy theo Mạc Dân.

Trung Quân không đuổi theo mà nhìn Tiểu Huệ.

A Di ngẩng mặt nhìn lên nước mắt ràn rụa. Nàng nghẹn ngào nói:

- Lâm túc hạ... Tiểu Huệ đi rồi.

Nghe A Di nói câu này, Trung Quân tức giận đến tím mặt. Gã rống lên:

- Dạ Minh... Dạ Minh...

Dạ Minh từ sau một hốc bờ tường bước ra.

- Tướng công...

Lâm Trung Quân chằm chằm nhìn nàng:

- Dạ Minh! Sao nàng lại đi báo cho người của Kim Tiền giáo đến hại Tiểu Huệ và A Di.

Dạ Minh bật khóc:

- Thiếp không muốn chàng quan hệ với những người này mà sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Trung Quân rít giọng nói:

- Nàng biết Tiểu Huệ và A Di cô nương là ai không? Họ là bằng hữu của Trương đệ đệ...Ta còn mặt mũi nà nhìn lại Trương đệ đệ nếu gặp y.

Y vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm.

A Di vội nắm tay Trung Quân:

- Lâm huynh! Lâm phu nhân có lẽ quá lo lắng cho huynh mà hành sự như vậy. Lâm huynh đừng trách phu nhân. Sống chết có số cả rồi giờ thì A Di phải đi...

- A Di cô nương đi đâu?

- Đi tìm Trương ca ca...

- Tại hạ sẽ cùng đi với cô nương.

Lâm Trung Quân nhìn lại Dạ Minh:

- Nàng đừng bao giờ đi theo ta nữa.

Y cúi xuống ôm xác Tiểu Huệ.

- A Di cô nương! Chúng ta đi.

Dạ Minh nhào tới quỳ xuống ôm chân Trung Quân.

- Tướng công! Đừng đi! Dạ Minh không muốn chàng đi... Không muốn chàng bỏ Dạ Minh.

Trung Quân nhìn nàng:

- Ta chưa giết nàng để chuộc lỗi với Tiểu Huệ cô nương là may mắn rồi. Đừng theo ta làm gì nữa.

Dạ Minh bật khóc:

- Tướng công! Thiếp không muốn mất chàng.

- Nàng đã đánh mất ta rồi.

A Di buông tiếng thở dài:

- Lâm túc hạ không sợ Dạ Minh phu nhân buồn.

Trung Quân lắc đầu:

- Dạ Minh sẽ sớm quên ta mà thôi.

Y nói dứt câu, ôm xác Tiểu Huệ thi triển khinh công đồng thời dìu theo cả A Di.

Dạ Minh bắn loạn gào theo Trung Quân:

- Trung Quân! Chàng đừng bỏ Dạ Minh... đừng bỏ Dạ Minh.

Mặc cho Dạ Minh gào thét, Trung Quân vẫn thi triển khinh công băng đi, bỏ mặc Dạ Minh lại sau lưng.

-- o O o --

Hồi 56

Thiên Định

Huyền Không đạo trưởng trong bộ đạo bào Võ Đang phải bước ra trước quần hùng hắc đạo. Vị đạo sĩ Võ Đang trình trọng nói:

- Chư vị bằng hữu! Hôm nay chư vị họp mặt tại Võ Đang phái của bản đạo. Sự có mặt của chư vị khiến bản đạo vô cùng cảm kích. Bản đạo gửi thiệp thư mời chư vị đến đây để cùng bàn đại sự họp nhất quần hùng hai đạo, đăng phát lệnh tróc nã Kim Tiền giáo chủ nữ ma đầu Tiết Mặc Chước.

Huyền Không chân nhân lấy hơi rồi từ tốn nói tiếp:

- Thời vận võ lâm đã đến lúc phải họp nhất để đối phó với mục ma đầu Tiết Mặc Chước, như hôm nào chúng ta đã từng họp nhất đối phó với Ân tướng thiên tôn Du Cát Đằng. Bản đạo rất mong chư vị bằng hữu xa gần sẽ họp sức với bản đạo.

Quần hùng nhao nhao hẳn lên.

Huyền Không chân nhân khoát tay cho mọi người im lặng. Người nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan bang chủ! Bản đạo thỉnh bang chủ nói vài lời với anh hùng hào kiệt trong võ lâm.

Thượng Quan Nghi sửa lại trang phục đứng lên bước đến bên Huyền Không chân nhân. Lão vuốt râu mỉm cười nhìn quần hùng rồi từ tốn nói:

- Chư vị anh hùng hào kiệt ở đây, hẳn đều muốn họp lực tróc nã mục ma đầu Tiết Mặc Chước. Sự gian trá của mục ma đầu Tiết Mặc Chước thì không ai rành bằng bốn bang chủ. Ngoài Tiết Mặc Chước ra, chúng ta còn có thêm kẻ thù vô cùng lợi hại nữa là Du Thiếu Bảo... Tức Trương Quảng hậu nhân của Du Cát Đằng. Nếu chư vị đồng lòng thì hãy gia nhập Kim Tiền bang của lão phu.

Quần hùng ồ lên.

Từ trong quần hùng một người có dáng vẻ nho nhã bước ra. Y ôm quyền nói:

- Kim Tiền bang chủ! Lão muốn quần hùng gia nhập Kim Tiền bang của lão, để chịu sự sai khiến của lão ư?

Y lắc đầu, che môi rồi nói tiếp:

- Náng Định Tử này không chịu đâu. Nếu có phải nghe chỉ dụ thì Náng mỗ chỉ nghe lệnh Huyền Không chân nhân mà thôi.

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Ngoài danh thiết diện phán quan của Náng tôn giả, lão phu có nghe qua rồi. Thượng Quan lão phu đến Võ Đang lần này thú thật với chư vị anh hùng hào kiệt. Lão phu chỉ có một ý duy nhất.

Huyền Không đạo trưởng chau mày. Người đã bắt đầu ngờ ngợ có cái gì đó ẩn tàng trong mỗi câu nói của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Huyền Không đạo trưởng:

- Đạo trưởng! Có thể cho Trung Nguyên nói ra ý của mình chứ?

Huyền Không đạo trưởng gật đầu:

- Bang chủ cứ nói.

Thượng Quan Nghi nhìn lại quần hùng, từ tốn nói:

- Lão xét thấy thời vận của võ lâm đang đến hồi mạt kiếp, nên muốn đứng ra gánh vác trọng trách lãnh đạo võ lâm. Trước là để đối phó tiểu ma đầu Du Thiếu Bảo, sau là đối phó với mụ ma đầu Tiết Mặc Chước. Muốn đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm.

Quần hùng nghe Thượng Quan Nghi thốt ra câu này liền ồ lên.

Náng Định Tư gắt giọng hỏi:

- Thượng Quan Nghi! Từ trước đến nay ai cũng hoài nghi lão là người có dã tâm. Nay lão muốn đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm. Vậy lão có bản lĩnh gì để khiến cho quần hùng võ lâm tâm phục khẩu phục.

Thượng Quan Nghi mỉm cười nói:

- Bản lĩnh của Thượng Quan Nghi từ trước đến nay hẳn chư vị anh hùng hào kiệt đã biết rồi. Có thể nói là thiên hạ vô địch. Nên bốn bang chủ mới cho mình cái quyền thống lĩnh quần hào.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Chắc các người sẽ cười lão chứ gì?

Lão nói dứt câu, quần hùng đồng loạt phá lên cười làm vang động cả không gian trước sân tràng đại diện Võ Đang.

Chờ cho quần hùng cười xong, Thượng Quan Nghi ôn nhu nói:

- Các vị cười xong rồi, thì lần lượt từng người hãy đến bếp than đằng kia để đóng dấu Kim Tiền, tỏ lòng đầu phục Kim Tiền bang. Ai không có dấu Kim Tiền xem như là đồng lõa với tiểu ma đầu Du Thiếu Bảo và mụ ma nữ Tiết Mặc Chước. Thượng Quan Nghi lão phu giết không tha.

Náng Định Tư nhìn Thượng Quan Nghi gần như không chớp mắt, trong khi Huyền Không chân nhân đạo trưởng sững sờ, ngây mặt.

Huyền Không đạo trưởng bước đến trước mặt Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan tôn giá... ý của tôn giá đến đây là ý gì... Kết tội trạng của Tiết Mặc Chước, hay muốn độc bá quần hào?

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Đạo trưởng đã hỏi, bốn nhân xin trả lời. Trước tiên bốn nhân phải là Minh chủ võ lâm trước rồi mới tính đến chuyện tróc nã ma đầu, đạo trưởng thấy được chứ?

- Nghe Thượng Quan bang chủ nói mà bản đạo không tin vào lỗ tai mình nữa.
 - Tin hay không tin là quyền của đạo trưởng. Còn bốn nhân thì có mục đích riêng của mình.

Lão vuốt râu:

- Hay đạo trưởng có ý chống lại Kim Tiền bang của Thượng Quan Nghi.

Đôi chân mày của Huyền Không đạo trưởng chau hằn lại:

- Bản đạo chống lại ý tưởng độc bá quần hùng võ lâm của bang chủ thì đã sao nào?

Thượng Quan Nghi buông một câu gọn lỏn:

- Chống lại bốn nhân, đạo trưởng phải chết.

Mặt Huyền Không sa sầm:

- Bản đạo không tin vào tai mình nữa. Được! Nếu bang chủ muốn độc bá võ lâm thì trước tiên phải thu phục bản đạo.

- Bốn nhân cũng đang có ý đó.

Huyền Không đạo trưởng lùi lại ba bộ, song thủ bắt ấn quyết vận nội lực vào đan điền.

Huyền Không đạo trưởng nghiêm giọng nói:

- Lưỡng nghi bát quái chưởng của bản đạo từ trước đến nay tự cho là không có đối thủ.

Thượng Quan bang chủ có thể đỡ nổi không?

- Bốn nhân rất muốn thử nghiệm chưởng công cái thế của Võ Đang.

- Được! Bản đạo không khách sáo.

Huyền Không đạo trưởng nói dứt câu từ từ đẩy chưởng về phía Thượng Quan Nghi. Hai luồng xoáy kinh uy mãnh cuốn về Thượng Quan Nghi. Lão chẳng né tránh cũng chẳng chút e dè, dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

- Ầm...

Tiếng sấm vang động không gian khi chưởng của Huyền Không đạo trưởng chạm vào màn tử khí của Thượng Quan Nghi. Sau tiếng sấm chưởng thì từ phía Thượng Quan Nghi xuất hiện hai đạo xoáy kinh cuốn ngay đến Huyền Không đạo trưởng, kéo ghệt lão đạo sĩ Võ Đang về phía lão.

Chưởng thủ của Huyền Không đạo trưởng áp chặt lấy đôi ma thủ của Thượng Quan Nghi. Hai người từ cuộc giao đấu bình thường chuyển sang giao thủ bằng nội lực.

Bất thành linh Huyền Không đạo trưởng rống lên một tiếng thật lớn:

- Hấp huyết đại tà công.

Lời còn đọng trên mình Huyền Không đạo trưởng thì một màn huyết khí đỏ ối xuất hiện quanh thể pháp của Thượng Quan Nghi. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết khí đó, thì thần pháp của Huyền Không run lẩy bẩy.

- Ầm...

Huyền Không đạo trưởng như cánh diều đứt dây bị bắn đi bởi luồng bạo phong khốc liệt, ngã dài dưới đất. Lão nằm bất động chẳng cựa cựa nhúc nhích. Nhân dạng phương phi của Huyền Không chân nhân giờ trông chẳng khác gì một cành cây mục khô đét.

Náng Định Tư chứng kiến tận mắt cái chết của Huyền Không chân nhân, hồn siêu phách lạc, đứng phổng ra như thể bị trời trồng. Một trong ba đỉnh trụ của võ lâm đương thời thế mà chết không lời trối trăng bởi chưởng quỷ của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Náng Định Tư:

- Náng đại hiệp! Bốn bang chủ có thể thống lĩnh quần hùng võ lâm không?

Bảy vị đạo trưởng Võ Đang băng ra, vây tròn lấy Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi vỗ tay:

- A... Thất tinh trận pháp! Trận pháp này là trận pháp trấn môn của Võ Đang. Bốn bang chủ cũng rất muốn chứng nghiệm có đúng như lời đồn đãi của võ lâm không?

Bảy vị đạo sĩ đồng loạt rút trường kiếm, vận hành thất tinh trận pháp.

Thượng Quan Nghi hừ nhạt một tiếng. Ngay sau tiếng hừ nhạt đó, thân ảnh của lão xoay tròn như bông vụ. Một màn chỉ đỏ ối tua tủa phát ra.

Huyết chói nhưng màn kiếm chết chóc, lia ngang chém dọc, và tạo ngay ra một cuộc thảm sát khiến quần hùng hồn siêu phách lạc. Bảy vị đạo sĩ Võ Đang nhút tề bị những đạo huyết chỉ chém ngang qua thắt lưng, chẳng khác nào bảy cây chuối bị chém bởi bảo đao bảo kiếm.

Họ ngã nằm rạp xuống đất mà chẳng ai nói được lời nào.

Thượng Quan Nghi khoanh tay trước ngực nhìn Náng Định Tư. Lão ôn nhu nói:

- Bây giờ hẳn Náng đại hiệp đã có thể nhận biết ai là Minh chủ võ lâm thống lĩnh quần hùng.

Lời còn đọng trên miệng Thượng Quan Nghi thì Náng Định Tư bất ngờ thi triển khinh công đào thoát.

Náng Định Tư vừa lao đi được bốn trượng thì Thượng Quan Nghi tợ cánh chim sắt lao vụt qua đầu Náng Định Tư. Thủ cấp của Náng Định Tư rơi xuống đất mà thân ảnh vẫn lao đi vùn vụt, cho đến hết đà mới đổ sầm xuống.

Cái chết của Thiết diện Náng Định Tư càng khiến quần hùng hồn siêu phách lạc.

Thượng Quan Nghi quay lại khán đài. Y nhìn xuống quần hùng hắc bạch hai đạo.

- Bây giờ chư vị hẳn đã nhận ra ai thật là võ lâm minh chủ rồi chứ?

Quần hùng im thin thít.

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức có hàng hàng lớp lớp những cao thủ vận hắc y võ phục đứng án ngữ ngay phía sau quần hùng. Chỉ một Thượng Quan Nghi, quần hùng cảm tưởng mình đã hóa thành dê, thành cừu trước sự khát mồi của chúa sơn lâm, nay lại có thêm những đại cao thủ khác nữa, họ càng cảm nhận quyền năng tối thượng của Kim Tiền bang chủ.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười vang dội. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo, gằn giọng nói:

- Đến bây giờ bốn nhân vẫn cho các người sự lựa chọn. Ai theo bốn nhân hãy tự nguyện đến đóng dấu Kim Tiền... Bằng như không theo cứ đứng tại chỗ.

Lão nói xong thì từ trong quần hùng, Lâm Trung Quân bước ra.

Thượng Quan Nghi đôi mắt nhìn Lâm Trung Quân:

- Người là người đầu tiên đóng dấu Kim Tiền ư?

Lâm Trung Quân ôm quyền nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Trước khi tại hạ đóng dấu Kim Tiền đầu phục bang chủ, tại hạ có mấy điều muốn hỏi bang chủ.

Thượng Quan Nghi khoanh tay trước ngực:

- Người cứ hỏi.

- Câu hỏi thứ nhất của tại hạ hỏi bang chủ. Nếu bang chủ biết một người nhẫn tâm xử tử con mình để hồng thu học võ công hấp huyết đại tà công thì Bang chủ có ngưỡng mộ và đầu phục người đó không?

Mặt Thượng Quan Nghi đánh hắt lại:

- Người là ai?

- Vô ảnh tử kiếm Lâm Trung Quân.

- Vô ảnh tử kiếm, trước đây bốn nhân cũng có sự ngưỡng mộ người đó. Thậm chí bốn nhân có lúc còn tỏ ý muốn chiêu nạp người vào Kim Tiền bang, nhưng rất tiếc ta không biết được hành tung của người. Nhưng nay bốn nhân vẫn thích thú muốn người đầu nhập Kim Tiền bang.

- Bang chủ chưa trả lời tại hạ.

- Người muốn bốn nhân trả lời... bốn nhân sẽ trả lời cho người điều này. Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi, nên trước tiên phải biết quý mạng của mình đã. Hôm nay ta có thể mất con nhưng cũng có thể tìm được đứa con khác. Nhưng nếu mất mạng thì chẳng bao giờ tìm được cái mạng thứ hai.

Lâm Trung Quân lắc đầu.

- Câu trả lời của tôn giá quá đủ. Phàm một kẻ giết con mình thì đâu còn chút nhân tính để sai khiến tại hạ. Mặc dù trước đây tại hạ có giết người vì kim lượng nhưng không như Bang chủ.

Thượng Quan Nghi nạt ngang:

- Im...

Lão gằn giọng nói:

- Người chỉ có hai sự lựa chọn... chết hoặc đầu nhập Kim Tiền bang của bốn nhân.

- Không có chuyện Vô ảnh tử kiếm đầu nhập Kim Tiền bang của tôn giá đâu.

- Vậy là người chọn cái chết.

- Chưa chắc ai sẽ chết.

Lâm Trung Quân đặt tay vào đốc kiếm.

Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi nhíu lại:

- Người tự cho mình có bản lĩnh đối phó với bốn nhân ư?
- Tại hạ tin mình có dư bản lĩnh để đối phó với tôn giá.
- Bốn tọa xem bản lĩnh của người thế nào mà tự thị như vậy.

Lão nói rồi bắt ấn quyền, vận hấp huyết đại tà công. Một màn huyết khí hiện ra bao bọc lấy thân ảnh của Thượng Quan Nghi.

Trung Quân gằn giọng nói:

- Tôn giá có thần công hộ thể thì tại hạ cũng có kiếm ảnh vô tâm.

Y nói rồi xoay nửa vòng phát mạnh lưỡi kiếm về phía Thượng Quan Nghi. Một đạo kiếm khí phát ra chém xả vào màn huyết khí thần công hộ thể của đối phương.

- Chát...

Kiếm khí bật ra thì Thượng Quan Nghi cũng phát tác huyết chỉ công đến Lâm Trung Quân.

Quần hùng nín thở để thị nhãn cuộc giao đấu giữa hai người. Họ thị nhãn nhưng đoán chắc Lâm Trung Quân vô ảnh tử kiếm sẽ nhận một cái chết không toàn mạng như Huyền Không chân nhân hoặc giống như Náng Định Tư.

Lâm Trung Quân hoành ngang lưỡi kiếm đón lấy đạo kiếm chỉ của Thượng Quan Nghi.

- Chát...

Thượng Quan Nghi thấy Lâm Trung Quân đỡ được một chiêu huyết chỉ của mình, phần khích nói:

- Lâm kiếm thủ... Khá lắm.

Lão vừa nói vừa phát triển chưởng thủ thành quỹ trảo, rồi nhảy xổ tới thộp lấy Lâm Trung Quân. Lâm Trung Quân đảo người, dùng lưỡi kiếm chém xả vào trảo quỹ của đối phương.

Lưỡi kiếm của y vừa chạm vào đôi song trảo của Thượng Quan Nghi liền bị lão quỹ trở hổ khẩu, bất ngờ bóp chặt lấy lưỡi kiếm.

Lão cười khẩy nói:

- Người chết chắc rồi.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa truyền hấp huyết đại tà công rút ngay chân nguyên của Lâm Trung Quân qua lưỡi kiếm đó. Lâm Trung Quân cảm nhận ngay điều nguy hiểm đó, liền buông đốc kiếm dùng luôn sát chiêu qua bao kiếm, lia một đường vòng cung, hướng mũi kiếm vào yết hầu Thượng Quan Nghi.

Chiêu công bất ngờ và đặc dị của Lâm Trung Quân khiến Thượng Quan Nghi phải giật mình. Lão nghĩ đến kỳ biến trong chiêu thức đó liền phản xạ thật nhanh, ngã người ra sau. Mặc dù lão phản xạ nhanh như vậy nhưng mũi mật kiếm dẫu trong võ kiếm vẫn kịp tiện đứt chòm râu của lão.

Thượng Quan Nghi vừa then vừa giận đến tái mặt rít giọng nói:

- Vô ảnh tử kiếm, người khá lắm. Nhưng người cũng khiến cho bốn nhân tức giận đó.

Thượng Quan Nghi nói song rống lên một tiếng thật lớn. Thân ảnh của lão như cánh dơi lao thẳng đến Lâm Trung Quân. Mười ngón chỉ vươn ra lập tức có mười đạo chỉ khí đỏ ối kết thành màn lưới trùng trùng điệp điệp chụp xuống họ Lâm.

Trung Quân múa út vô kiếm đón thẳng đỡ thẳng lấy mười đạo chỉ của Thượng Quan Nghi.

- Chát... Chát... Chát...

Vô kiếm trong tay Trung Quân bị chỉ khí của Thượng Quan Nghi đánh bật ra khỏi tay. Lão gằn giọng nói:

- Rượu mời không uống, người đòi uống rượu phạt. Chết đừng hối tiếc.

Cùng với lời nói đó, Thượng Quan Nghi vỗ quẻ trảo đến đan điền của họ Lâm.

Đón thẳng đỡ thẳng liên tục những đạo chỉ của Thượng Quan Nghi đến độ hổ khẩu tê rần, phải buông cả binh khí thì Lâm Trung Quân cảm nhận áp lực vỗ đến đan điền mình. Y nghiến răng nghĩ thầm:

"Lâm Trung Quân ta liệu chết với lão đây."

Ý nghĩ đó lướt qua đầu, Trung Quân mặc nhiên để quẻ trảo vỗ vào đan điền mình, ngược lại còn vùng chưởng đánh thẳng vào mặt Thượng Quan Nghi. Thế công liều mạng của Lâm Trung Quân buột Thượng Quan Nghi chẳng còn sự lựa chọn nào mà phải rút trảo quẻ về đồng thời thối bộ.

Lão trừng mắt nhìn Lâm Trung Quân:

- Lâm Trung Quân! Người liều mạng với bốn nhân sao?

Lâm Trung Quân cười khẩy:

- Cùng chết với Bang chủ là điều vinh hạnh của tại hạ.

- Bốn tọa đầu cho người đặc ý như vậy.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa chuyển hóa công lực. Một màn huyết khí tụ lại trên đôi song thủ của lão. Lão rít giọng nói:

- Không giết được người, quần hùng đầu cho Thượng Quan Nghi là thiên hạ vô địch, vô lâm chí tôn.

Lão vừa nói vừa toan phát tác khối cầu huyết khí về phía Lâm Trung Quân thì hai bóng người tợ như hai cánh chim sắt lướt đến, áng ngữ ngay trước mặt Vô ảnh tử kiếm.

Họ vừa hạ thân thì liền tạo ra một màn ảo khí với hào quang ngũ sắc, hứng ngay lấy quả cầu hấp huyết đại tà công của Thượng Quan Nghi.

- Âm...

Tiếng sấm động vang rền cả không trung, những tưởng đầu Lâm Trung Quân và hai người kia sẽ tan xác nhưng tất cả không như vậy, mà hoàn toàn ngược lại.

Kẻ bị dư kinh hất ngược về sau lại chính là Thượng Quan Nghi. Lão ngã ngồi ngay xuống sàn khán đài, tròn mắt nhìn về phía màn ảo khí ngũ sắc đang tan biến dần, cho đến khi nhân dạng của Trương Quảng và Thể Ngọc đập vào mắt lão.

- Người...

Trương Quảng nhìn lão:

- Thượng Quan tiền bối có thể đứng lên và rời khỏi đây. Đây là cơ hội cuối cùng mà vãn bối dành cho người. Quyền năng của tà công không giúp tiền bối trở thành minh chủ võ lâm đâu. Hãy sử dụng chữ nhân trước đây vãn bối trao cho tiền bối để trở thành người bề trên của thiên hạ.

Thượng Quan Nghi lồm cồm đứng lên. Lão nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt.

Lão rít giọng nói:

- Trương Quảng! Lão phu sẽ gặp lại người.

-- o O o --

Hồi 57

Quỷ Cảnh

C

ửa tò vò mở ra, Thượng Quan Nghi rít giọng nói:

- Tiết Mạc Chước...

Mạc Chước đang ngồi vận công điều tức, từ từ ngẩng mặt nhìn lên:

- Thượng Quan lão tặc đó à?

- Chính lão đây.

- Nghe chất giọng của lão, bốn nương biết có chuyện chẳng lành rồi. Lão có điều gì muốn nói với bốn nương thì cứ nói ra đi.

Hừ nhạt một tiếng, Thượng Quan Nghi gằn giọng nói:

- Mụ đã truyền cho lão phu tâm pháp công phu gì mà không thể thắng nổi tên tiểu tử Trương Quảng. Lão phu suýt chút nữa bị vong mạng bởi gã súc sinh đó rồi.

Tiết Mạc Chước phá lên cười.

Nghe Tiết Mạc Chước cười, Thượng Quan Nghi càng tức giận hơn nữa. Lão rít giọng nói:

- Mụ cười cái gì hở?

- Lão đã gặp phải đối thủ rồi ư? Ngay như bốn nương đây đối phó với Trương Quảng cũng còn e dè đôi phần đó, huống chi là lão. Mặc dù bốn nương đã truyền tâm pháp hấp huyết đại tà công cho lão rồi, nhưng trong một sớm một chiều, lão đâu thể đạt tới cảnh giới tối thượng để khả dĩ chống lại tiểu tử Trương Quảng.

Tiết Mạc Chước nhìn lại ô cửa tò vò, từ tốn nói tiếp:

- Lần đầu tiên giao thủ với tiểu tử Trương Quảng, bốn nương đã nhận ra y không phải là một cao thủ tầm thường. Nếu như y tầm thường thì bốn nương đã lấy mạng được y rồi.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Mụ có công phu gì để truyền thụ cho lão để đối phó với gã không?

- Cho dù bốn nương có truyền tâm pháp tối thượng võ công của bốn nương cho lão thì lão cũng không thể đối phó lại được Trương Quảng đâu. Trong một sớm một chiều, lão không thể là đối thủ của gã tiểu tử đó. Muốn trở thành võ lâm minh chủ e rằng lão phải cần tới vài mươi năm... để tu luyện võ công.

Mụ nói xong phát lên cười:

- Vài mươi năm đó e rằng lão đâu có đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

- Tiết Mạc Chước! Lão phụ buột mụ phải truyền võ công tối thượng để ta đối phó với tiểu tử Trương Quảng.

Tiết Mạc Chước lắc đầu:

- Lão quỷ! Bốn nương có đề nghị thế này.

- Mụ nói đi.

- Lão thả bốn nương và đồng tử Kiến Văn ra, bốn nương sẽ đối phó với Trương Quảng dùm cho lão.

Thượng Quan Nghi phá lên cười khàn khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiết Mạc Chước! Mụ tưởng lão phu là trẻ nít sao?

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Không có chuyện thả mụ ra đâu. Mụ đừng nằm mơ. Lão phu biết tâm địa tàn nhẫn vô lương của mụ mà.

- Thế thì tự lão hãy giải quyết lấy tên tiểu tử Trương Quảng...Bốn nương không chen vào.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài.

Lão gần giọng nói:

- Khi nào mụ chỉ điểm cho lão cách thức diệt trừ được mối họa là tên tiểu tử Du Thiếu Bảo kia thì lão sẽ thả mụ ra... Bằng như không chỉ điểm thì mụ sẽ chết dần chết mòn trong đói và khát.

Tiết Mạc Chước đứng bật lên:

- Thượng Quan lão tặc... Lão...

Thượng Quan Nghi hừ nhạt:

- Lão phu đã nói hết lời rồi, tự mụ suy nghĩ lấy hành động của mình.

Ô cửa tò vò đóng sập xuống.

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Nương nương...

Mạc Chước nhìn Kiến Văn buông tiếng thở dài:

- Thật ra bốn nương có truyền cho lão tặc đó tâm pháp tối thượng của thập đại tà công thì lão cũng không thể luyện thành trong một sớm một chiều. Nếu như có truyền cho lão tặc kia thì bốn nương cũng biết lão không cho bốn nương và đồng tử ra khỏi đây.

Tiết Mạc Chước buông tiếng thở dài nhìn Kiến Văn.

- Người giờ sao không còn giữ được nét anh tuấn như lúc đầu ta gặp người.

Kiến Văn hồi hộp khi nghe Tiết Mạc Chước thốt ra câu nói đó. Y miễn cưỡng nói:

- Nương nương, sống trong tình trạng này thì sao Kiến Văn có thể gọi được sự khôi ngô tuấn tú của mình.

- Càng lúc bốn nương càng thấy người trở nên xa lạ vô cùng.

Mụ bất ngờ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kiến Văn! Nếu như lão tặc Thượng Quan Nghi không cho bốn nương và người cái để ăn, cái để uống thì người có vì bốn nương không?

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Kiến Văn không hiểu ý của nương nương.

- Người giả vờ không hiểu ư? Nếu không có cái để ăn, cái để uống thì bốn nương sẽ ăn gì... uống gì?

Chân diện Kiến Văn biến qua màu nhợt nhạt:

- Nương nương! Chẳng lẽ nương nương định ăn thịt Kiến Văn và uống máu Kiến Văn.

- Bốn nương đã vì người mà rơi vào bẫy của Thượng Quan lão tặc, chẳng lẽ người không vì ta?

Kiến Văn đang quỳ đứng phắt lên, lùi sát vô vách. Y lắc đầu:

- Nương nương...

- Bốn nương nghĩ người cũng không cần thiết lắm...

Tiết Mạc Chước lắc đầu:

- Người bây giờ không còn như ngày hôm nào nữa. Người đã mất hẳn vẻ phong độ của một trang nam tử hán. Đôi lúc bốn nương cảm thấy mình quá ư đại độ, vì một gã chẳng ra gì mà bị giam hãm trong thạch thất này...

Kiến Văn nghe Tiết Mạc Chước nói mà tứ chi bủn rủn. Y muốn nói muốn van xin nhưng cổ họng như thể có cái gì đó chặn lại chẳng làm sao thốt được ra lời.

Kiến Văn từ từ quỳ xuống nhìn Tiết Mạc Chước.

Tiết Mạc Chước hỏi:

- Bốn nương đã vì người, vậy người có vì bốn nương không?

Kiến Văn lắp bắp nói:

- Kiến Văn vì nương nương.

Gã vừa dứt câu thì trảo quỷ của Tiết Mạc Chước vụt thoát ra chụp tới tâm huyết Kiến Văn.

- Phập...

Kiến Văn giãy dụa trong sự tuyệt vọng. Hắn muốn gào thét nhưng chẳng thể thốt ra lời. Bất giác tiếng gào của y trở thành những tiếng rên ư ử.

Tiết Mạc Chước rút tay về, móc luôn quả tim của Kiến Văn ra ngoài.

Cùng lúc ở ô cửa tò vò lại mở ra.

- Tiết Mạc Chước! Mụ nghĩ ra điều gì khác chưa?

Lão nói dứt câu thì thấy Mạc Chước đang nhai quả tim Kiến Văn ăn ngon lành. Toàn thân Thượng Quan Nghi nổi đầy gai ốc. Lão miễn cưỡng hỏi:

- Mụ quỷ! Mụ ăn thịt đồng tử của mình rồi à?

Tiết Mạc Chước nhìn lên, vừa nhai quả tim Kiến Văn vừa nói:

- Thịt người tươi cũng có thể giúp cho bốn nương công lực phá thạch thất này đó. Nếu một khi bốn nương trở ra ngoài được thì việc đầu tiên bốn nương làm là ăn thịt Thượng Quan lão tặc.

Mồ hôi xuất hạn ra trán Thượng Quan Nghi:

- Mụ biến thành quỷ sống rồi.

Lão nói xong sập ô cửa tò vò xuống.

Ăn xong quả tim của Kiến Văn, Tiết Mạc Chước ngồi vận công điều tức rồi bất ngờ đẩy về phía thạch môn hai đạo kinh uy mãnh.

- Âm...

Thạch thất run lên bần bật cùng với bốn luồng khói độc phả ra tràn ngập.

Mặc nhiên với bốn luồng khói độc đó, Tiết Mạc Chước vẫn vô tiếp hai đạo chưởng vào thạch môn. Mặc dù thạch thất rung chuyển dữ dội nhưng tuyệt nhiên chưởng của mục không thể phá vỡ được thạch môn cực kỳ kiên cố.

Chân diện của Tiết Mạc Chước sa sầm, danh hản lại. Mục hú lên một tiếng khủng khiếp, cùng với tiếng hú đó, mục lao thẳng vào thạch môn.

- Âm...

Tiết Mạc Chước bật ngược trở ra sắc diện đỏ như than hồng. Mục ngồi bật xuống sàn thạch thất vận công điều tức. Mục vừa vận công điều tức vừa nghĩ thầm:

- "Tiết Mạc Chước ta mạng vong trong thạch thất này ư? Chết bởi sự gian trá của Thượng Quan lão tặc.

Ý niệm đó trôi qua khiến mục chán nản cực kỳ.

Ô cửa tò vò mở lên.

Tiết Mạc Chước nhìn lên ô cửa tò vò:

- Thượng Quan lão tặc...

- A... Không phải là Thượng Quan Nghi.

- Người là ai?

- Mạc Dân.

- Mạc Dân! Thượng Quan lão tặc sai người đến phải không?

- Mạc Dân tự tìm đến. Mục có phải là Tiết Mạc Chước?

- Chính bốn nương. Mạc Dân! Người có muốn luyện võ công tái thể của bốn nương không?

Mạc Dân buông một câu cụt lủn:

- Không... Thế mục có muốn rời khỏi thạch thất này không?

- Mạc Dân! Người không cần hỏi bốn nương điều đó. Chẳng ai muốn bị giam cầm cả, nhứt là bốn nương. Nếu người phóng thích bốn nương, bất cứ điều gì người muốn, bốn nương sẽ bồi tiếp người.

- Được! Mạc mỗ muốn mục làm cho một việc.

- Truyền thụ võ công cho người?

- Mạc mỗ không cần thụ học võ công của người! Ta cần mục làm một chuyện khác.

- Nói đi.

- Giết Trương Quảng cho Mạc mỗ.

Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười khàn khạch. Mục cắt tràng tiểu ngạo rồi nói:

- Được! Bốn nương hứa với người.

- Mục hãy thề độc đi.

- Tiết Mạc Chước xin thề sẽ lấy mạng tiểu tử Trương Quảng. Nếu không ta sẽ bị giam mãi mãi trong ngôi thạch thất này.

- Được! Mạc mỗ tin mụ.

Liên ngay sau câu nói của Mạc Dân, thạch môn từ từ dịch chuyển rồi mở toan ra.

Thạch môn vừa mở thì Tiết Mạc Chước đã lao ra ngoài.

Mụ vừa thoát khỏi chốn giam cầm, ngửa mặt cười vang dội. Mụ vừa cười vừa nói:

- Ta lại trở về với cõi nhân sinh rồi.

Mạc Dân bước ra tiến đến trước mặt Tiết Mạc Chước.

- Đã được tự do vẫn còn nhớ lời hứa của mình chứ?

- Tất nhiên bốn nường nhớ chứ. Nhưng bây giờ bốn nường muốn thử nội lực của mình trước.

Mụ cười mỉm rồi nói:

- Mạc Dân! Bốn nường hứa giết Trương Quảng nhưng không có nói sẽ không giết người.

Mạc Dân sa sầm xuống:

- Mạc mỗ vừa phóng thích mụ sao mụ lại đòi giết ta.

- Trong thạch lao, bốn nường đã nghiệm ra, bất cứ ai gần bốn nường, giúp bốn nường đều có ý hại ta cả. Ngay cả đồng tử Kiến Văn, mặc dù được bốn nường ưu ái cũng tự nguyện làm mồi cho Thượng Quan lão tặc giam hãm bốn nường. Nên bốn nường buộc phải giết tất cả.

Mạc Dân lòn tay sau lưng rút đôi nhật nguyệt song hoàn.

Y gần giọng nói:

- Mạc mỗ không dễ lấy mạng đâu.

Tiết Mạc Chước phá lên cười:

- Trò trẻ nít thì đâu làm gì được bốn nường. Hay nhất là người nên tự kết liễu mình đi.

Mạc Dân chờ cho Tiết Mạc Chước nói dứt câu thì chớp động nhật nguyệt ma hoàn. Đôi ma hoàn cắt đến cổ mụ và đầu nhưng chúng đều bị Tiết Mạc Chước thộp lấy như bắt một đôi bướm.

Mạc Dân biến sắc bởi hành động quá ư thần kỳ của Tiết Mạc Chước.

Mụ nói:

- Đúng là đồ trẻ nít. Bốn nường nói có sai đâu.

Mụ vừa nói vừa nháy sổ tới.

Trảo quỷ vươn ra thọc ngay vô tâm Mạc Dân.

- Phập...

Mạc Dân giãy dụa trong sự tuyệt vọng, rồi chờ người ra khi Tiết Mạc Chước rút trảo quỷ về kéo theo trái tim của gã. Mụ bỏ trái tim Mạc Dân vào miệng nhai ngon lành.

Đang nhai quả tim của Mạc Dân, Tiết Mạc Chước chợt ngừng nhai và mặt đánh lại. Mụ khẽ lắc mình lướt lên trần mật đạo. Mụ bám vào nóc đại đạo như một cánh dơi.

Thượng Quan Nghi chạy vội vào. Lão đứng thừ ra khi thấy cửa thạch thất mở toan hoác, cùng với cái xác của Mạc Dân.

Thượng Quan Nghi mặt xanh như chàm đỏ:

- Chết ta rồi.

Lão vừa nói vừa toan quay bước trở ra thì chiếc bóng của Tiết Mạc Chước vụt qua đầu lão. Mụ đứng chặng ngay địa đạo, nhe hai hàm răng lởm chởm.

Thượng Quan Nghi thấy Tiết Mạc Chước liền lùi bước.

- Thượng Quan lão tặc, ngày tàn của lão đến rồi.

Thượng Quan Nghi khoát tay:

- Tiết Mạc Chước! Lão phu định đến phóng thích mụ đây. Bọn võ lâm đã kéo đến tổng đàn Kim Tiền giáo rồi. Lão phu và mụ phải hợp nhau thôi. Chúng ta nên bỏ qua người hiểm khích mà lo đại cuộc cho Kim Tiền giáo.

Thượng Quan Nghi nói xong thì Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười khằng khặc.

Mụ cắt tràng tiểu ngạo, nheo nhéo nói:

- Bọn võ lâm ngoài kia thì có gì đáng để bốn nương phải quan tâm mà hợp nhất với lão tặc chứ. Tự bốn nương cũng có thể giải quyết được bọn chúng mà... đâu cần đến lão tặc.

Thượng Quan Nghi lùi bước khi nghe Tiết Mạc Chước thốt ra câu này, lão miễn cưỡng nói:

- Tiết Mạc Chước! Mụ hãy nghe lời lão phu một lần. Ngoài kia không chỉ có cao thủ võ lâm bạch đạo mà còn có cả Trương Quảng với Huyết tử lệnh.

Tiết Mạc Chước hừ nhạt rồi nói:

- Bốn nương đã nghe lão một lần rồi, đâu thể nghe lần thứ hai nữa. Với lại bốn nương cũng đang cần công lực hấp huyết tà công của lão để bồi bổ chân khí quý ảnh của mình. Lão đừng nói thêm nữa.

- Lão phu đã hết lời với mụ rồi.

Thượng Quan Nghi nói dứt câu bất ngờ phát tác Hấp huyết thần chưởng vỗ đến Tiết Mạc Chước. Mụ không né tránh cũng không hề có hành động chống trả mà mặc nhiên để Hấp huyết chưởng của Thượng Quan Nghi vỗ vào thể pháp mình.

Chẳng có sấm chưởng phát ra cũng chẳng có dư kinh. Hấp huyết chưởng của Thượng Quan Nghi như thể dính chặt lấy thể pháp của Tiết Mạc Chước.

Thượng Quan Nghi há hốc miệng. Toàn thân lão có một màn huyết khí xuất hiện bao bọc, rồi màn huyết khí đó rào rào chuyển qua Tiết Mạc Chước. Khi màn huyết khí biến mất thì Thượng Quan Nghi chỉ còn là bộ khô cốt lâu ngày.

Y ngã xuống đất vỡ vụn ra thành từng khúc.

Đôi chân nhẵn của Tiết Mạc Chước sáng rực lên với màu tử quang xanh rờn.

Mụ nhìn xác Thượng Quan Nghi một lần nữa rồi chấp tay sau lưng quay bước chậm rãi theo địa đạo quay trở ra. Trong tâm tưởng của Tiết Mặc Chước hẳn lên một ý niệm giết người.

-- o O o --

Hồi 58

Hoạt Sát

uần hào đồng loạt thối bộ khi thấy Tiết Mạc Chước từ trong thạch môn bước ra. Mụ vừa xuất hiện thì mùi tử khí phủ lấp cả không gian.

Trương Quảng, Lâm Trung Quân, Thử Ngọc và A Di cũng chau mày trước sự xuất hiện quá ư đột ngột của Tiết Mạc Chước.

Thấy quần hùng dù đông đúc mà vẫn thối bộ e dè, Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười khanh khách.

Mụ cắt ngang tràng tiểu ngạo, rọi đôi mắt tử quang hướng vào Trương Quảng:

- Trương tiểu tử, bốn nường và người lại gặp nhau.
- Tại hạ đi tìm nường nường tất phải gặp nường nường chứ.
- Người tìm ta để quy đầu bốn nường hay có ý gì khác.
- Trước đây Trương Quảng đã thỉnh giáo võ công của nường nường, nay muốn thỉnh giáo lại một lần nữa.

- Lần trước tiểu tử không chết đã may mắn lắm rồi. Lần này thì người không có cơ hội như lần trước đâu. Ngoại trừ người hãy theo bốn nường.

Tiết Mạc Chước cười khẩy rồi nói:

- Bốn nường sẽ cho người làm đồng tử của bốn nường.
- Trương Quảng khoát tay như thể có cả một bầy ruồi vô hình bay vào mặt chàng:
- Không không...
 - Người không nhận?
 - Tất nhiên là không nhận rồi, bởi vì tại hạ đâu có cùng hạng người với Chu Kiến Văn... Ha... Nhắc đến Kiến Văn, sao tại hạ không thấy y đâu hết vậy.
 - Bốn nường đã ăn tim gã rồi.

Lời nói của Tiết Mạc Chước thật dừng dưng và lạnh lùng. Trong khi quần hùng thì rùng mình. Còn Trương Quảng thì há hốc miệng. Thử Ngọc nắm lấy tay chồng.

Nàng lộ vẻ bồi hồi lẫn sửng sốt.

Trương Quảng nói:

- Mụ ăn tim cả tình lang của mình?
- Có sao đâu! Nếu người không chịu làm đồng tử của bốn nường không chừng bốn nường ăn cả trái tim của người đó.

Mụ nói dứt câu, điểm một nụ cười giả lả. Thà mụ đừng cười mỉm, khuôn mặt còn dễ nhìn hơn, khi nụ cười mỉm hiện trên môi Tiết Mạc Chước, bộ mặt của mụ càng gớm ghiếc vô cùng.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Nướng nướng, tại hạ thú thật với nướng nướng. Tm của tại hạ vừa đắng vừa cứng ăn chẳng ngon lành gì đâu. Nhưng nếu nướng nướng muốn ăn thì Trương Quảng rất sẵn sàng giao trái tim của mình cho nướng nướng, nhưng phải với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Trương Quảng giả lả cười:

- Nướng nướng tiếp nhận một chiêu của tại hạ với nướng tử Giáng Thể Ngọc đây.

Tiết Mạc Chước cười khẩy rồi nói:

- Một chiêu?

Trương Quảng gật đầu

Tiết Mạc Chước nói:

- Không chỉ một chiêu mà mười chiêu bốn nướng cũng tiếp.

- Tại hạ rất hân hạnh được tiếp chiêu với nướng nướng.

Trương Quảng nhìn sang Thể Ngọc:

- Thể Ngọc! Đây là lúc huynh và muội phải dùng đến Huyết lệnh võ lâm.

- Muội hồi hộp quá, nếu như Huyết lệnh không khắc chế được mụ ma đầu này thì sao?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Huyết lệnh là báu vật trấn võ của võ lâm tất có thể khắc chế được mụ ma đầu đây.

Nếu như không khắc chế được mụ... Muội biết phải làm gì rồi.

- Theo ý huynh.

- Đấu vi là thượng sách.

- Còn bao nhiêu người ở đây?

- Họ cũng có chân như huynh và muội.

Tiết Mạc Chước nhìn Trương Quảng và Thể Ngọc song hành tiến ra trước mặt mình.

Tiết Mạc Chước buột miệng nói:

- Hai người cũng rất xứng đôi vừa lứa đấy chứ. Hai người sẽ được chết để sánh bước xuống cõi a tỳ.

- Nếu nướng nướng đi trước dọn đường cho tại hạ thì hay biết mấy.

- Bốn nướng chỉ có thể tiễn hai người đi.

Mụ gần giọng nói:

- Trương tiểu tử, hãy dùng đến Huyết lệnh võ lâm đi.

Câu nói này của Tiết Mạc Chước khiến Trương Quảng giật mình. Chàng nghĩ thầm:

- Mụ biết mình sẽ dùng đến Huyết lệnh mà vẫn tự thị như vậy ư?

Ý niệm đó trôi qua, Trương Quảng nghiêm mặt nói:

- Sao nướng nướng biết tại hạ sẽ dùng đến Huyết lệnh võ lâm.

- Thượng Quan lão tặc nói với bốn nướng.

Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Hóa ra là vậy, nướng nướng nghĩ huyết lệnh lợi hại không?

- Bốn nương không biết. Nhưng bốn nương tin Huyết lệnh của người không thể bị được với "Thi pháp nhứt đại tà công" của bốn nương.

Trương Quảng cau mày:

- Thi pháp như đại tà công! Nghĩa là nương nương đã luyện tà công này trong mộ địa. Để tự thành thi pháp "Nhứt đại tà công" nương nương phải sống với xác chết, ăn thịt xác chết.

Đôi chân mày Mạc Chước cau lại:

- Tiểu tử, sao ngươi biết điều đó.

- Tại hạ có nghe sư tôn nói đến võ công thi pháp của nương nương, luyện thi pháp Nhứt đại tà công, nếu chẳng may bị tẩu hỏa nhập ma nương nương sẽ hóa thành cương thi... Người có biết không?

- Bốn nương đang muốn đạt đến cảnh giới Cương thi đại pháp để được trường sinh bất tử. Khắc chế được cái chết là đã trường sinh bất tử rồi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thảo nào khi gần nương nương thì lại ngửi được mùi tử khí nồng nặc. Cố nhân có câu hữu xạ tự nhiên hương. Hương thơm khi còn thì thích, chứ mùi hôi của nương nương thì chẳng thể nào ngửi được.

- Tiểu tử... Hối đó... Ngươi đã xúc phạm bốn nương rồi đó.

- Đằng nào thì tại hạ và nương nương cũng giáo nhận một chiêu quyết định thắng bại. Giờ thì nói cho biết, nếu không nói hết điều mình suy nghĩ thì khi nương nương chết rồi tại hạ đâu còn nói gì được nữa.

- Thế thì ngươi nói hết đi.

- Nương nương học thi pháp nhứt đại tà công ở đâu... Còn có người nào thụ học tà công đó nữa không? Trong giang hồ bất cứ người nào muốn trở thành thiên hạ vô địch cũng đều muốn học thi pháp nhứt đại tà công.

Mụ cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trương tiểu tử, ngươi muốn học ư? Nếu muốn vậy thì hãy bước san đây rửa chân cho bốn nương, nhận làm đồng tử. Bốn nương hứa sẽ truyền thụ tâm pháp cho ngươi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không không... Tại hạ hỏi nương nương để biết xem còn ai học thứ công phu tà đạo đó không để tiêu diệt đấy mà. Chỉ một mình nương nương thụ học thi pháp nhứt đại tà công... Tại hạ gánh phần nào rồi.

- Ngươi nói thế có ý gì?

Trương Quảng giả lả cười:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để đi săn lùng quỷ nhân, bởi tại hạ còn để dành thời gian cho bản thân nữa, nhất là với nương tử của tại hạ.

Hai hàm răng của Tiết Mạc Chước bất giác mím lại.

- Trương tiểu tử, ngươi xuất thủ được rồi đó.

Trương Quảng nhìn sang Thế Ngọc:

- Âm dương hợp bích.

Hai người đồng loạt bắt ấn huyết rồi áp tay vào nhau.

Ngay lập tức một khối cầu ngũ sắc xuất hiện bao bọc lấy Trương Quảng và Thể Ngọc.

Tiết Mạc Chước nói:

- Các người làm trò trẻ nít hù dọa bốn nường ư?

Mụ nói dứt câu, vận hóa ngay Thi pháp nhứt đại tà công. Toàn thân mụ xuất hiện màn tử khí xanh lè bao bọc.

Khối cầu khí ngũ sắc bao bọc lấy Trương Quảng và Thể Ngọc từ từ bốc lên cao. Nó lơ lửng trên không trung ở độ cao mười bộ trông thật kỳ ảo.

Tiết Mạc Chước đánh mặt hú lên một tiếng lồng lộng.

Cùng với tiếng hú đó, hai đạo tử quang xanh rờn phát ra, công trực diện vào quả cầu.

- Âm...

Tiếng sấm nổ ran trên không trung làm chấn động cả càn khôn.

Quần hùng thót tim giật mình những tưởng đầu Trương Quảng lẫn Thể Ngọc tan ra như xác pháo sau khi hứng trọn hai đạo tử quang của Tiết Mạc Chước. Nhưng sau tiếng sấm đó, quả cầu vẫn không hề có sự biến đổi nào.

Tiết Mạc Chước giật mình khi thấy hai đạo tử quang của mình chẳng phá vỡ được quả cầu ngũ sắc kia.

Mụ còn đang bấn loạn bởi hiện tượng nguyên trạng của quả cầu ngũ sắc thì quả cầu ngũ sắc chợt vỡ tung ra.

Quần hùng ồ lên một tiếng. Họ những tưởng đầu đến lúc này Trương Quảng và Thể Ngọc mới vong mạng thì bất thành linh hai ánh vàng nhạt hình lưỡi kiếm, xoáy tròn lấy nhau cắt xuống Tiết Mạc Chước.

Mọi người hoa cả mắt chẳng nhìn thấy gì.

Khi thân nhân của quần hùng trở lại bình thường thì Trương Quảng và Thể Ngọc đã đứng sừng sững ngay trước mặt họ, tay trong tay. Bên kia Tiết Mạc Chước đứng phỗng ra như pho tượng rồi từ từ tách ra làm hai, chẳng khác nào thanh củi bị bổ đôi.

Trương Quảng và Thể Ngọc nhìn lại quần hào. Chàng từ tốn nói:

- Chư vị anh hùng hào kiệt, cái chết của Tiết Mạc Chước hôm nay là lời cảnh cáo cho những ma đầu muốn độc bá thiên hạ, muốn tẩm máu vô lâm bằng võ công. Tại hạ và Thể Ngọc hy vọng sẽ không có lần thứ hai dùng đến "huyết lệnh" thực thi lệnh tử.

Chàng nhìn lại Thể Ngọc:

- Ngọc muội... chúng ta đi thôi.

A Di bước vội đến:

- Trương Quảng...

Trương Quảng mỉm cười từ tốn nói:

- A Di... Trương Quảng muốn nàng đi theo Lâm huynh. Huynh ấy cần một người như A Di.

Lâm Trung Quân nhìn chàng mỉm cười:

- Ta thì muốn theo Trương đệ đệ.

Trương Quảng lắc đầu:

- Theo Trương Quảng? Huynh sẽ làm người thừa.

Quần hào đồng loạt quỳ xuống xướng lên.

- Võ lâm minh chủ.

Họ xướng xong, sụp lạy thì Trương Quảng nắm tay Thế Ngọc. Hai người đồng loạt thi triển kinh công thượng thặng lao vút đi bỏ lại sau lưng sự ngưỡng mộ thái quá của quần hùng võ lâm.

*

* *

- Đại ca! huynh đưa muội đi đâu?

- Hai sự lựa chọn, huynh dành cho muội.

- Huynh nói đi.

- Một về Minh Thần cung, hai về Thiên Vân trang. Muội được quyền chọn.

Nàng dừng bước nhìn chàng:

- Huynh đoán xem muội sẽ chọn về đâu nào.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Thiên Vân Trang.

- Muội chưa nói, huynh đã biết rồi.

Nàng nói xong ôm chầm lấy chàng.

Ánh tà dương rọi lên hai người, kết bóng họ lại làm một, khởi sự cho một cuộc sống khác, với nhiều niềm hạnh phúc và hoan hỷ.

-- o O o --

Hết Trọn Bộ